

Mânăstirea ortodoxă sârbă Baziaş

ISSN 1454 - 6698

Publicaţie editată şi realizată cu sprijinul financiar al Guvernului României, Departamentului pentru Relaţii Interetnice

Se distribuie gratuit

împreună miteinander, együttesen

NR. 26 - septembrie 2008
Forumul Democratic al Germanilor din judeţul Caraş-Severin

Alexander Tietz

CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI
REȘIȚA

Conferă titlul de
CETĂȚEAN DE ONOARE
D-ALEXANDER TIETZ
pentru merite deosebite
în creșterea prestigiului
și renumelui
Municipiului Reșița
POST MORTEM
REȘIȚA LA 24.02.2004 PRIMAR

Sărbătoarea Schimbării la față, la Mânăstirea ortodoxă sârbă din Baziaș, 18 august 2008

Sfânta Mânăstire cu hramul „Înălțarea Domnului"

Sfânta Liturghie arhierească

Centrul „Sfântul Sava"

Izvorul tămăduirii

Apus de soare pe Dunăre la intrarea în România

Prof. Josef Barna și Erwin Josef Țigla, Cetățeni de onoare ai municipiului Reșița

„Zilele Mondiale ale Tineretului" în Australia
iulie 2008
Melbourne, 10 - 13 iulie 2008

Fotografii făcute de Alexander Erwin Ţigla

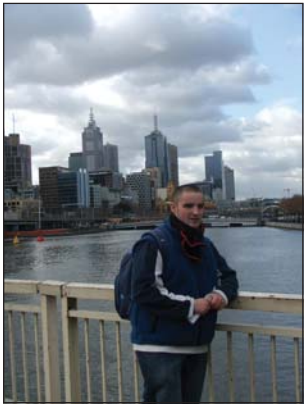
Deasupra norilor, zbor de la Roma la Singapore

Pe faleza Oceanului Indian

Plantând arbuşti şi copaci în cadrul unei acţiuni ecologice

Privire spre centrul oraşului

Grupul din România în grădina zoologică

Intrarea în stadionul „Telstra Dom"

Intrarea în stadionul „Telstra Dom"

Pe faleza şi plaja Oceanului Indian

Apus de soare

Numele oraşului meu scris pe nisipurile australiene

Staţiune pe malul Oceanului Indian

Pe faleză

Staţiune pe malul Oceanului Indian

Acvariul

Pe plaja Oceanului Indian

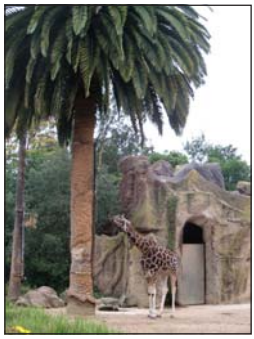

Zgârienorul „Eureka-Skydeck“

Parcul botanic

În vizită la grădina zoologică

Panoramă cu centrul oraşului

În vizită la grădina zoologică

Zgârie-norul „Eureka-Skydeck“

Panoramă din „Eureka-Skydeck“

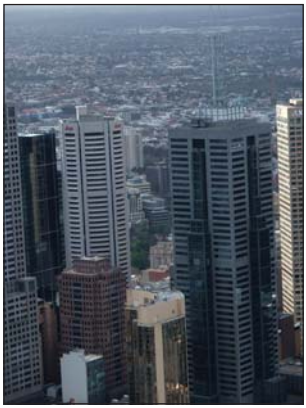
Privire spre Gara centrală

Zgârie-nori în metropola australiană

Panoramă din „Eureka-Skydeck“

Apus de soare printre zgârie-nori

Sidney, 15 - 20 iulie 2008

Bun venit la parohia gazdă

Intrarea delegației române pe hipodromul „Royal Randwick Racecourse"

Delegația română în biserica gazdă, împreună cu episcopul Virgil Bercea din Oradea

Împreună cu băştinaşii aborigeni

Festivitate la celebra operă din Sidney

Băştinaş aborigen

Tineri pelerini aşteptându-l pe Sfântul Părinte

Sfântul părinte Papa Benedict al XVI-lea în portul Barangaroo, la sosirea în Sidney

Drumul pelerinilor spre hipodromul „Royal Randwick Racecourse“

Drumul pelerinilor spre hipodromul „Royal Randwick Racecourse“

Drumul pelerinilor spre hipodromul „Royal Randwick Racecourse“

Drumul pelerinilor spre hipodromul „Royal Randwick Racecourse“

Pregătirea pentru vigilia de seară pe hipodromul „Royal Randwick Racecourse“

Sfânta Liturghie finală a Zilei Mondiale a Tineretului, 20 iulie 2008, pe hipodromul „Royal Randwick Racecourse“

Aşa am înnoptat în noaptea dinaintea Sfintei Liturghii finale pe hipodromul „Royal Randwick Racecourse“, la 10°C

Tineri rugându-se în timpul Sfintei Liturghii

Sfânta Liturghie finală a Zilei Mondiale a Tineretului, 20 iulie 2008, pe hipodromul „Royal Randwick Racecourse“

Simbolurile din Sidney: Harbour-Bridge şi celebra operă

Simbolurile din Sidney: celebra operă şi Harbour-Bridge

Portul vechi cu vase celebre

Turnul de televiziune

Turnul de televiziune

Vedere din turnul de televiziune

Panoramă cu centrul din Sidney

Panoramă cu centrul din Sidney

Panoramă cu centrul din Sidney

Sidney, noaptea

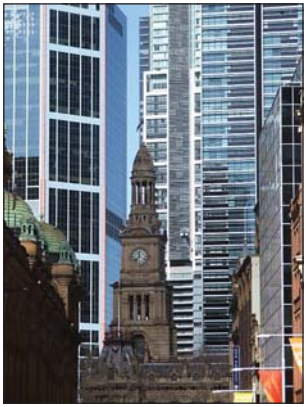
Sidney, noaptea

Panoramă cu centrul din Sidney

Turnul primăriei

Primăria

Zgârie-nori

Sky-Line în Sidney

Privire din turn spre catedrală

Panoramă cu centrul din Sidney

La Oceanul Pacific

Munţii albaştrii (Trei surori)

Koala din Australia

Canguri

Canguri australieni

Singapore, 25 - 29 iulie 2008

Zgârie-nori în oraşul-stat Singapore

Sky-Line în Singapore

Centrul istoric

Zgârie-nori în oraşul-stat Singapore

Kuala Lumpur (Malaezia), 27 iulie 2008

Petronas-Tower, simbolul capitalei Malaeziei

Centrul, noaptea

Templul de la Bate Cave

Petronas-Tower

Alexander Tietz

(9.01.1898 - 10.06.1978)

Der namhafte Volkskundler und Erzieher Alexander Tietz ist die bedeutendste Banater Berglanddeutsche Kulturpersönlichkeit des XX. Jahrhunderts. Er veröffentlichte vier Bücher mit Sagen und Märchen aller Bewohner des Berglands, zahlreiche Beiträge in der deutschen und rumänischen Presse.

Gleichfalls war er einer der anerkanntesten Erzieher deutscher Muttersprache des XX. Jahrhunderts in Reschitza, der seinen Schülern die Liebe zur Heimat, Kultur, Tourismus und Umweltschutz einbrachte.

Binecunoscutul etnograf şi pedagog Alexander Tietz este reprezentantul cel mai marcant al mişcării culturale germane din Banatul Montan al secolului XX. El a editat un număr de patru cărți în limba germană, care conțin legende şi povestiri culese de la toți locuitorii spațiului Banatului Montan şi a scris multe articole în presa germană şi română.

Alexander Tietz a fost de asemenea unul dintre cei mai recunoscuți pedagogi germani reşițeni din acest secol XX şi a insuflat elevilor săi dragostea pentru locul natal, cultură, turism şi protecția mediului.

Alexander Tietz

Teodora Toc
cls. VI. B
Liceul „Diaconovici - Tietz“ Reşiţa

Alexander Tietz s-a născut pe 9 ianuarie 1898 in Reşiţa şi a decedat la 10 iunie 1978 în aceeaşi localitate.

A lucrat ca profesor (din 1 septembrie 1920 până în 1959, când s-a pensionat), dar a fost şi jurnalist, colaborator al „Reschitzaer Zeitung“ („Ziarului Reşiţean“) în perioada interbelică şi al cotidianului „Neuer Weg” („Drumul Nou“) după război.

Tietz a început să se preocupe din anul 1920 de etnografia Banatului Montan şi a publicat în diferite ziare şi reviste articole despre dialectele vorbite în zona Reşiţei. El iubea in special natura si regiunea în care a fost crescut. Aşa a început să culeagă poveşti şi legende, pe care le-a publicat mai târziu în cele 4 cărţi ale sale („Sagen und Märchen aus den Banater Bergen”, apărută în Bucureşti, în anul 1956, „Das Zauberbründl. Märchen aus den Banater Bergen”, Bucureşti 1958, „Wo in den Tälern die Schlote rauchen”, Bucureşti 1967 şi „Märchen und Sagen aus dem Banater Bergland”, 1974, apărută de asemenea în Bucureşti), care „nu au fost gândite ca o lucrare completă, definitivă, ştiinţifică despre folclorul regiunii”, ci ca „ o slecţie dintr-o colecţie voluminoasă care a fost destinată lecturării”, cum spunea însăşi autorul in cartea sa din 1974, „Mär-

Alexander Tietz

Teodora Toc
VI. B-Klasse
„Diaconovici - Tietz“-Lyzeum Reschitza

Alexander Tietz wurde am 9. Januar 1898 in Reschitza geboren und starb am 10. Juni 1978, ebenfalls in Reschitza.

Er arbeitete als Lehrer (vom 1. September 1920 bis 1959, als er in Rente ging), war aber auch Journalist bei der „Reschitzaer Zeitung” in der Zwischenkriegszeit und beim „Neuer Weg”, nach dem Krieg.

Tietz began sich seit 1920 mit der Ethnographie des Banater Berglandes zu beschäftigen und publizierte Artikel über Reschitzaer Redensarten in verschiedenen Zeitungen und Zeitschriften. Er hatte besonders die Natur und die Umgebung lieb, in der er aufgewachsen war. So hat er begonnen, Geschichten zu sammeln und sie dann später in seinen vier Büchern („Sagen und Märchen aus den Banater Bergen”, erschienen im Bukarest, im Jahr 1956, „Das Zauberbründl. Märchen aus den Banater Bergen”, Bukarest 1958, „Wo in den Tälern die Schlote rauchen”, Bukarest 1967 und „Märchen und Sagen aus dem Banater Bergland”, 1974, erschienen gleichfalls in Bukarest) zusammengefasst, die nicht als „vollständige, endgültige, wissenschaftlich durchgearbeitete Folklore des Gebietes gedacht waren”, sondern eine „vorliegende Auswahl aus einer umfangreichen Sammlung, die als Lesebuch gedacht war”, wie der Autor selbst in seinem Buch „Märchen und Sagen aus dem Banater Bergland”, von 1974, meinte.

chen und Sagen aus dem Banater Bergland".

Alexander Tietz nu era interesat numai de basme repovestite, ci şi de snoave, de povestiri istorice, de anecdote, deoarece era fascinat de trecutul regiunii, de trecutul numeroaselor minorităţi care conviețuiau în Banatul Montan. El a început în anul 1940 să culeagă istorisiri populare, zicători şi povestiri ale germanilor din Gărâna şi Văliug, si-a extins însă cercetările şi asupra folclorului românilor, al craşovenilor şi al sârbilor din Banatul Montan.

Tietz culegea basme şi legende în special de la ţărani, acei oameni care au păstrat tradiţiile din timpuri străvechi şi nu s-au desprins aproape nicioadată de ele, deoarece ţăranul „are o calitate universal apreciată, aceea de a dobândi îndemânarea sa tehnică deosebită şi multilaterală nu din literatura de specialitate, ci din practică şi prin transmitere pe cale verbală. Ce este şi ce poate, ce are de spus şi ce ştie să povestească, a învăţat din propria experienţă de viaţă şi din conviețuirea cu aproapele său, din educaţia primită în comunitatea din care face parte. Şi asta nu este puţin!", aprecia Alexander Tietz. Iar despre minerii, care ştiu atâtea poveşti vechi, spunea: „Câte sentimente, câtă gingăşie sufletească întâlneşti la aceşti oameni ai muncii grele!"

Alexander Tietz a murit în anul 1978 în urma unui accident de maşină. A fost cel mai pasionat dintre culegătorii de folclor pe care l-a avut Banatul Montan, fascinat de frumu-

Alexander Tietz war nicht nur für Märchen interessiert, die nacherzählt wurden, sondern auch für Schwänke, geschichtliche Sagen, Anekdoten und Siedlungsgeschichten, weil er von der Vergangenheit der Region fasziniert war, und zwar von der Vergangenheit vieler Minderheiten, die in den Banater Bergen zusammen lebten. Er began im Jahre 1940 Volksgeschichten, Sprichwörter und Erzählungen der Deutschen aus Wolfsberg und Franzdorf zu sammeln, erweiterte dann aber seine Untersuchungen mit der rumänischen, kraschowenischen und serbischen Folklore aus dem Banater Bergland.

Besonders suchte Tietz Märchen und Sagen bei den Bauern, die Leute, die die Traditionen aus alten Zeiten behalten haben und fast nie von denen abwichen, denn der Bauer „hat seine allgemein geschätzte Fachtüchtigkeit, seine erstaunlich vielseitigen technischen Fertigkeiten nicht aus der Fachliteratur, sondern rein praktisch durch mündliche Anweisung erlangt. Was er ist und was er kann, was er zu sagen und zu erzählen weiß, hat er aus der eigenen Lebenserfahrung und aus dem Umgang mit seinesgleichen, aus dem mündlich überliefeten Bildungsgut der Gemeinschaft, der er angehört, erworben. Und das ist nicht wenig!", schätzte Alexander Tietz. Und über die Bergleute, die so viele alte Geschichten wissen, meinte er: „Wie viel Gemüt, wieviel seelisches Zartgefühl bei diesen Männern der harten Arbeit!"

Alexander Tietz starb im Jahre 1978 infolge eines Autounfalles. Er war der leidenschaftlichste Folklorsammler, den das Banater Bergland

setea imprejurimilor. Tietz a realizat opere durabile, pline de măiestrie, care vor rămâne pentru multe generații de acum încolo.

Suntem foarte mândri de faptul că liceul nostru poartă şi numele lui Alexander Tietz, care a făcut atât de mult pentru păstrarea tradițiilor!

je gehabt hat, fasziniert von der Schönheit der Umgebung. Tietz hat Meisterwerke realisiert, die lange bleiben werden, für viele Generationen.

Wir sind sehr stolz, dass unser Lyzeum auch den Namen von Alexander Tietz, Namen, der so viel für das Erhalten der Traditionen gemacht hat trägt!

Alexander Tietz, o personalitate remarcabilă din Banat

Patrick Dennis Schmiedt
cls. VI. B
Liceul „Diaconovici - Tietz“, Reşița

Acolo, *„Unde în văi fumegau furnalele”* s-a născut pe data de 9 ianuarie 1898 folcloristul şi profesorul Alexander Tietz. Aici, *„Unde în văi fumegau furnalele”,* în oraşul industrial Reşița, m-am născut şi eu, dar cu 97 de ani mai târziu.

Eu sunt mândru că oraşul meu natal este identic cu cel al marelui folclorist, că pot învăța la Liceul „Diaconovici - Tietz”, unde a predat profesorul Tietz şi am posibilitatea de a citi şi împrumuta cărți de la Biblioteca germană „Alexander Tietz”. De aceea sunt legat sufleteşte de acestă mare personalitate bănățeană.

Prin intermediul *„Basmelor şi legendelor din Banatul Montan”* am putut afla în mod indirect lucruri interesante din viața unor oameni simpli, a meşteşugarilor, muncitorilor forestieri, țăranilor, ciobanilor şi minerilor.

Alexander Tietz, eine achtvolle Banater Persönlichkeit

Patrick Dennis Schmiedt
VI. B-Klasse
„Diaconovici - Tietz“-Lyzeum Reschitza

Dort, *„wo in den Tälern die Schlote rauchten”* ist der Volkskundler und Deutschprofessor Alexander Tietz am 9. Januar 1898 in Reschitza geboren. Hier, *„wo in den Tälern die Schlote rauchten”*, in der Industriestadt Reschitza, bin auch ich nach 99 Jahren geboren.

Ich kann stolz darauf sein, dass ich denselben Heimatsort habe, an der Schule „Diaconovici - Tietz” lerne und mir aus der deutschen „Alexander Tietz”-Bibliothek Bücher ausleihen darf. All dies bringt mich dazu, mit dem hochgeschätzten Reschitzarer seelisch verbunden zu sein.

Obwohl mir der Volkskundler nur durch seine *„Märchen und Sagen aus dem Banater Bergland”* bekannt ist, bin ich mir bewusst, dass ich daraus vieles aus dem Leben einfacher Menschen, wie Handwerker, Waldarbeiter, Bauern, Hirten und Bergleute erfahren konnte.

Legenda *„Hoțului care a furat brânză”* mi-a fost povestită de bunicii mei, care sunt reşiţeni get-beget, când eu aveam doar 5 - 6 anişori. M-au interesat şi alte legende scrise în grai bănățean, deoarece la noi în familie se foloseşte acest grai.

Anecdotele şi legendele legate de comuna Dognecea au constituit pentru mine un posibil material bibliografic pentru primele poveşi şi poezii cuprinse în cartea mea „Lumea miraculoasă a poveştilor”. M-au impresionat în mod deosebit legendele *„Cocoțat în nuc”, „Spiriduşul din mină”, „Coroana de aur a şarpelui”* şi anecdota *„Fierarul”,* pentru că şi eu am scris anecdote, deci îmi place să glumesc, dar şi faptul că locurile descrise în acele legende îmi sunt bine cunoscute.

Ceea ce mai este demn de admirat la profesorul Alexander Tietz este strânsa comuniune cu natura pe care a ştiut s-o ocrotească şi s-o prețuiască, iar tainele ei a reuşit să le dezvăluie elevilor săi.

Oricare elev din zilele noastre şi-ar dori un astfel de profesor, care să insufle elevilor săi dragostea pentru literatură, folclor, muzică, teatru şi care să considere natura ca un prieten apropiat omului.

Die Sage über die *„Reschitzaer Brindzarauber”* wurde mir schon als kleiner Junge, von meinen Großeltern, die selbst alte Reschitzarer sind, erzählt. Auch für die anderen Märchen in Mundart war ich sehr interessiert, weil bei uns zu Hause auch reschitzarerisch gesprochen wird.

Aus den Schwänken und Sagen über das Dörfchen Dognatschka habe ich mich für meine ersten selbstgeschriebenen Geschichten und Gedichte inspiriert.

Beeindruckend für mich sind die Sagen vom *„Nussbaum-Steiger*”, vom *„Bergmandel”*, von der *„Schlangenkrone”* und von dem *„Kesselschmied”*, nicht nur weil ich selber gerne Spässe mache, aber auch weil ich durch Tietz’ Beschreibungen die Gegend, in der sich die Handlungen abspielten, sehr gut kenne.

Was ich noch an Professor Alexander Tietz bewundere, ist seine starke Verbindung zur Natur, die er zu beschützen versuchte und deren Geheimnisse er seinen geliebten Schülern zu übertragen wusste.

So einen Deutschlehrer, der bei seinen Schülern das Interesse für Literatur, Volkskunst, Musik, Theater erweckt und fördert und die Natur als Freund behandelt, sollte womöglich jeder heutige Schüler als Vorbild haben können.

Festivitatea înmânării diplomelor de Cetățean de Onoare al municipiului Reșița d-lui prof. Iosif Barna și d-lui Erwin Josef Țigla, la Casa Municipală din Reșița, în 5 aprilie 2008

Cuvântul de deschidere al primarului municipiului Reşiţa, prof. univ. dr. Liviu Spătaru

Bine ați venit la Casa Municipală, unde, de obicei, noi oficiem cununii. Astăzi vă rog să-mi îngăduiți să oficiez o cununie foarte specială, între doi cetățeni ai oraşului cu oraşul în care trăiesc, doi cetățeni care ne sunt în egală măsură foarte, foarte dragi, care prin ceea ce au făcut până astăzi pentru Reşiţa au dovedit că merită deopotrivă respectul şi atenția comunității.

Este vorba de profesorul Iosif Barna, pe care îl cunoaşteți la fel de bine ca mine. Domnul Barna adună cam 50 de ani de istorie la catedră, istorie foarte, foarte specială pentru că fizica este undeva între pământ şi cer, între filozofie şi ceea ce greu înțelegem noi, muritorii de rând. Un fizician este şi filozof, înțelege şi religia, înțelege, pe lângă toate celelalte, cum se mişcă lucrurile pe Pământ şi mai ales profesorul Barna a înțeles cum trebuie să-i învețe pe ceilalți să înțeleagă cum se mişcă lucrurile pe Pământ. Îl felicit din tot sufletul pentru aceasta.

De la această introducere n-aş vrea să îl omit pe prietenul meu Erwin Josef Țigla. Amândoi îmi sunt prieteni de mult. Erwin Josef Țigla probabil cred că ar fi meritat Premiul Nobel pentru Pace şi nu de Cetățean de Onoare, pentru că prin inițiativa superbă pe care a avut-o de a încetăți la noi ecumenismul, prin mişcarea ecumenică a făcut ca reşițenii să se înțeleagă mult mai bine şi mai frumos între ei şi să trăiască în armonie, lucru care pe mine, cel puțin, m-a ajutat în ultimii patru ani foarte, foarte mult şi care a ajutat foarte, foarte mult Reşiţa.

Le transmit, în acest moment, prețuirea Primăriei şi a Consiliului Local, prețuirea cetățenilor Reşiței şi vă spun tuturor că mă bucur de fiecare dată când ne întâlnim în această frumoasă comunitate, care, chiar dacă nu este foarte mare, este foarte activă, foarte frumoasă, foarte modernă şi care este, poate-mi îngăduiți să spun, comunitatea de suflet a acestei Reşiţe şi a acestui Banat Montan.

Vă felicit încă odată, dragi Cetățeni de Onoare, nu ştiu daca Reşița vă poate mulțumi vreodată destul de călduros pentru tot ce ați făcut pentru oraş. Vă mulțumim pentru că veți mai face multe pentru oraş, am credința aceasta, cunoscându-vă foarte bine.

Fiecare din dumneavoastră aveți un potențial deosebit si veți face multe pentru oraş, ceea ce ați dovedit-o în timp.

Am credința că în interiorul dumneavoastră nu este numai cununa pentru ce a fost ci este un început şi o obligație în plus.

Intervenția d-lui prof. Nicolae Sârbu, directorul Bibliotecii Județene „Paul Iorgovici" Reşița

Dați-mi voie să fiu puțin emoționat, puțin mândru, pentru că iată, primul bibliotecar din instituția noastră a acces la asemenea onoare, în oraşul căruia i se dedică Erwin Josef Țigla cam 18-20 de ore pe zi. În nici un caz, sper că doamna Țigla nu e aici să mă audă, nu stă acasă atâta cât stă la bibliotecă, atâta cât stă în mijlocul cetățenilor Reşiței.

Este, după mine, un coleg pe care îl prețuiesc, pe care îl respect şi de la care, fără să exagerez şi fără să mă dea modestia afară din casă, învăț. Pentru că este printre acei oameni dispuşi să te lase să înveți de la ei. Ai ce învăța de la cei doi, pentru că şi cu domnul Barna am colaborat şi colaborez, deoarece dumnealui este preşedintele Comisiei de Cultură a Consiliului Județean. Înveți rigoare, punctualitate, seriozitate şi să te ții de cuvânt. Este mare lucru pentru noi, nu-i aşa, această rigoare şi să ne ținem de cuvânt.

Mai multe o să spun despre colegul Țigla, cu care lucrez. Spuneam eu, e mare lucru şi e o premieră ca un bibliotecar să fie Cetățean de Onoare. Am avut fericita ocazie să-l însoțesc şi-n străinătate şi am văzut cum acolo austriecii, de exemplu, îl ascultă şi îi dau cuvenitul respect. Deci, este un act de dreptate ca el să fie recunoscut şi respectat şi în oraşul său.

Bibliotecarul Țigla organizează „Decada Culturii Germane în Banatul Montan”, organizează „Zilele Literaturii Germane la Reşița”, manifestări cu caracter internațional. Acestea au continuitate, consistență.

Domnul Țigla ne-a pus în legătură cu oraşul Graz, unde avem schimburi de experiență cu bibliotecarii de acolo, cu Casa Europei de la Neumarkt, din Austria. El organizează „Copiii desenează ținutul natal“, dar câte se mai pot spune, a scos vreo 35 tipărituri şi aşa mai departe.

Cred că e bine şi îl felicit pe domnul primar şi felicit Consiliul Local că s-au gândit şi la oamenii de cultură, după sportivi, după alte categorii care şi ele, categoriile, aduc un bun nume şi renume municipiului nostru.

Mulțumesc şi îi felicit din suflet!

Intervenția d-lui deputat prof. Ovidiu Ganț, membru al Parlamentului României din partea etniei germane

Sunt extrem de bucuros şi onorat să pot fi astăzi la Reşița cu această ocazie, ocazie cu care Reşița cinsteşte doi cetățeni, aş spune de vază ai comunității, domnul profesor Iosif Barna şi preşedintele Forumului Democratic al Germanilor din județul Caraş-Severin, Erwin Josef Țigla. Dacă aş fi fost membru al Consiliului Local, aş fi votat în favoarea acestei decizii şi de aceea îmi permit să adresez mulțumiri domnului primar şi Consiliului Local pentru această decizie pe care o consider absolut întemeiată.

S-a vorbit aici despre ecumenism. Dați-mi voie să vorbesc despre Banatul nostru. Fiind născut la Deta, trăind la Timişoara, apreciez că Banatul reprezintă o Europă în miniatură, dar o Europă trăită, nu o Europă politică. Şi aceasta se datorează conviețuirii, aş spune exemplare, între diferitele etnii de pe aceste meleaguri, o contribuție în acest sens având-o şi germanii care trăiesc în Banat şi respectiv în Banatul Montan.

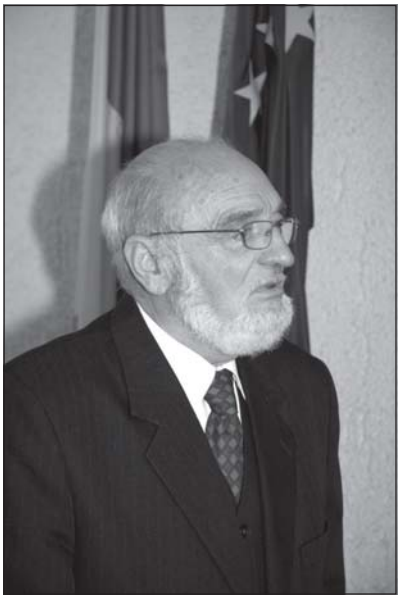
Cei doi cetățeni astăzi onorați aici la Reşița sunt reprezentanți de frunte ai acestei etnii şi au înțeles că spiritul Banatului şi spiritul nostru, al comunității germane este tocmai acesta de conviețuire în termeni cât mai buni acolo unde ne găsim. Şi cred că cel mai important aspect, pentru care li se face astăzi această mare onoare, este tocmai contribuția pe care au avut-o la propăşirea comunității, la educarea

tinerilor, la buna înțelegere, la modernizarea oraşului, la diferitele proiecte pe care le-au realizat.

De aceea doresc să închei felicitându-i din tot sufletul, dorindu-vă dumneavoastră, tuturor, numai bine în perspectivă. Şi sper să aveți în continuare cu domnul profesor Iosif Barna, cu domnul Erwin Josef Țigla o excelentă colaborare.

Vă mulțumesc!

Intervenția d-lui prof. univ. dr. Karl Singer, preşedintele Forumului Democrat al Germanilor din Banat

Domnul Erwin Josef Țigla este, pentru Reşița, un personaj cunoscut de mulți ani; cunoscut este şi domnul profesor Barna, fiindcă dânşii au investit, cu mult suflet, o mare parte din viața de până acum în munca pentru concetățenii dumnealor. Sunt foarte mândru de faptul că sunt exact acei colegi pe care îi cunosc şi eu.

Personal rămân impresionat de acest model de cetățean, care cu abnegație, fără nici un fel de interes, uneori cu mari sacrificii a trăit şi pentru alții, alții fiind noi, cetățenii din Reşița, din zona montană, din Banat. Şi mă bucur că această investiție din munca lor este recunoscută şi apreciată de cetățeni. Cetățenii au înțeles că au în față două personaje, două personalități, doi cetățeni ai oraşului de care pot fi mândri.

Dați-mi voie să mulțumesc Consiliului Local şi domnului primar pentru această investiție de recunoaştere şi de încredere pentru ai noştri colegi, pentru Erwin al nostru şi pentru, cum zic reşițenii, profesorul nostru Barna, de care mulți foşti elevi vor vorbi de data aceasta într-un context mult mai larg, în interesul acestei zone, care merită tot respectul, merită tot efortul nostru.

Felicitări! Şi dați-mi voie să fiu şi eu mândru pentru această cinstire de astăzi!

Intervenția d-lui conf. univ. dr. Vasile Petrica, protopop emerit ortodox român de Reşița

În înțelepciunea sa, Ecleziastul spunea că pentru toate lucrurile există o vreme sub soare. Astăzi este un timp de bucurie, de satisfacție pentru că doi concitadini ai noştri au devenit Cetățeni de Onoare ai municipiului Reşița.

Faptele ce i-au învrednicit pe domnii prof. Iosif Barna şi Erwin Josef Țigla de această înaltă cinstire pornesc din sincera convingere că s-au străduit pentru binele obştesc, creând un cadru pilduitor pentru celelalte municipii din țară, deoarece comunitatea germană şi cu cea românească şi cu celelalte naționalități conlocuitoare viețuiesc într-o înțelegere şi unitate exemplară, fapt ce potențiază o viziune sănătoasă asupra bunelor maniere, care se cer tuturor cetățenilor țării.

Ca şi cleric mărturisesc că, mai presus de toate, noi creştinii suntem ucenicii pe genunchii Bisericii şi înțelegem şi ne străduim pentru a statornici frățietatea şi pacea în cadrul bunei noastre conviețuiri.

Într-o înțeleaptă viziune, Alexandru Vlahuță spunea că adevărata fericire o deține doar cel care o oferă şi altora. Privitor la domnul Erwin Josef Țigla, pe care-l cunosc mai bine şi care este prietenul şi apropiatul familiei noastre şi al preoților ortodocşi, pot mărturisi fără nici un complex că a contribuit spre a ne uni în jurul Altarului creştin, pe noi slujitorii bisericilor istorice, spre a-l proslăvi pe Dumnezeu în mai multe limbi, cu viziuni semnificativ diferite. Domnia Sa a sădit această fericire pe care o posedă în propria-i familie, în munca ce o desfăşoară zi de zi, fiind pentru noi un adevărat prieten şi pilduitor în tot ceea ce face.

Ca unul care m-am învrednicit de acelaşi titlu de „Cetățean de onoare" al municipiului Reşița, alături de primii deserventi ai celorlalte culte istorice din oraş, recunosc că în mare parte o datorăm şi domnului Țigla, care a avut inspirația şi gingăşia de a ne recomanda domnului primar prof. univ. dr. Liviu Spătaru şi Consiliului local, făcând un gest ce ne emoționează de bucurie.

Dorim ca fericirea celor doi distinşi ai municipiului nostru să le devină zălog pentru fericirile viitoare. Îi felicităm şi le dorim tot binele din lume.

Să trăiască la mulți şi fericiți ani!

Înmânarea diplomei de Cetățean de Onoare al municipiului Reşiţa d-lui prof. Iosif Barna prin primarul prof. univ. dr. Liviu Spătaru

Consiliul Local al municipiului Reşiţa conferă titlul de Cetățean de Onoare domnului profesor Iosif Barna, pentru merite deosebite in creşterea prestigiului şi renumelui municipiului Reşiţa, la 14 decembrie 2007 când a fost luată această hotărâre. Semnează primarul.

Domnule Barna, permiteți-mi să vă felicit din suflet pentru diploma dumneavoastră!

Cuvânt de mulțumire adresat de prof. Iosif Barna

Vă mulțumesc din suflet, atât dumneavoastră cât şi membrilor Consiliului local, pentru gestul nobil de a-mi acorda titlul de Cetățean de onoare al municipiului Reşiţa, la inițiativa domnului inspector şcolar general Boris Vatzulic.

Voi încerca să explic de ce semnificația acestui eveniment este chiar mai mare decât ar părea la prima vedere. Precum a rezultat din expunerea domnului primar, sunt ani mulți în cauză. Sunt 50 de ani de activitate efectivă la catedră, şi în 50 de ani nimănui din învățământ nu i s-a acordat titlul de cetățean de onoare. Aceasta este mândria mea cea mare. Mi-e dat să deschid un şir lung, sper, de cetățeni de onoare cu activitatea de bază în învățământul general, domeniu spre care s-a aplecat acum Consiliul local. Am 50 de ani la catedră, 20 de ani ca autor de manuale de fizică, 19 ani de funcții de conducere în învățământ, aproape 8 ani de activitate în Consiliul județean. Cred că este suficient, ca argumentație, pentru gestul doamnelor şi domnilor din Consiliul local.

Onoarea de a purta acest titlu este mare şi aş aminti, în traducere, un proverb german: „Durere împărtăşită, jumătate de durere; bucurie împărtăşită, bucurie dublă.” De aceea vreau să împărtăşesc şi altora această bucurie. O împart, în primul rând, cu învățământul, domeniul din care mi-am tras seva, activitate pe care am făcut-o cu plăcere. În al doilea rând aş împărți-o cu Forumul German, care mi-a dat ocazia de a activa pe tărâm social, fie direct, fie prin Consiliul Județean, chiar şi dincolo de vârsta de pensionare. Şi, nu în ultimul rând, împart această cinste cu soția, care mi-a fost colegă de grupă şi de carieră didactică şi care-mi este alături şi acum, când sărbătorim 50 de ani de căsnicie fericită, cu două fiice şi 6 nepoți.

Este un moment emoționant, este o ocazie unică în viața oricui şi vă asigur că la bucuria mea vor participa şi alții, cu care am colaborat şi care vor şti să prețuiască gestul Consiliului local din Reşița.

Vă mulțumesc!

Înmânarea diplomei de Cetățean de Onoare al municipiului Reşița d-lui Erwin Josef Țigla prin primarul prof. univ. dr. Liviu Spătaru

Consiliul Local al municipiului Reşița conferă titlul de Cetățean de Onoare domnului Erwin Josef Țigla pentru merite deosebite în creşterea prestigiului şi renumelui municipiului Reşița, la 21 ianuarie 2008, când a fost luată această hotărâre. Semnează primarul.

Dragă Erwin, meriți acest titlu, din plin!

Cuvânt de mulțumire adresat de Erwin Josef Țigla

La sfârşitul lunii ianuarie 2007, ziarul „24 de ore. Cotidianul Banatului“ îmi conferea o diplomă cu prilejul nominalizării la secțiunea cultură din partea cititorilor săi printre primele zece personalități ale județului Caraş-Severin pe

anul 2006. În etapa premergătoare fazei finale mi s-a solicitat să scriu câteva rânduri despre mine pentru ziarul organizator, un articol care să mă reprezinte. Permiteți-mi acum să-mi reamintesc şi să vă reamintesc acest articol, de care mă simt ataşat şi astăzi:

„Nu-mi este ruşine pentru...

... faptul că m-am născut la 19 septembrie 1961 la Reşița, în Banatul Montan. Acest „Heimat" al meu, strada, cartierul, oraşul şi județul semnifică rădăcina şi stabilitatea mea, seva din care îmi încarc şi reîncarc puterea de a merge zilnic mai departe!

... că am fost botezat de părinții şi naşii mei în credința romano-catolică, credință care m-a însoțit oriunde m-am aflat şi care mi-a oferit mari satisfacții spirituale, care mi-a dat posibilitatea de a învăța ceea ce înseamnă ecumenism şi înțelegere, acceptare şi dragoste frățească şi cea față de aproapele nostru!

... familia în care m-am născut, dragostea cu care am fost înconjurat în primii ani de viață şi care m-a format, contribuind la felul cum sunt astăzi!

... copilăria mea, care a fost presărată de suişuri şi coborâşuri, marcându-mi viața până în prezent!

... Liceul „Diaconovici - Tietz" din Reşița, unde am absolvit în anul 1980, liceu care, prin cadrele didactice de acolo, mi-a imprimat trăsături de care nu m-am mai dezis niciodată!

... faptul că, în perioada 1980 - 1995, am lucrat la Uzina Constructoare de Maşini, la secția Navale, ca mulți alți reşițeni, căci în Reşița uzina era principalul, principalul era în uzină, iar restul venea mai pe urmă! Am urmat de altfel chemarea generațiilor trecute ale familiei mele, care şi-au pus umărul la ridicarea Reşiței şi a Banatului Montan spre faima avută de-a lungul zecilor şi sutelor de ani!

... că m-am însurat la 20 iulie 1985 cu o româncă, cu o bihoreancă, cu Ana Catană, un suflet de neprețuit pentru mine, care mă înțelege şi astăzi, după 22 de ani de căsnicie, îmi dă putere şi siguranță în desfăşurarea multiplelor mele activități!

... că am reuşit să înființez, la 19 noiembrie 1987, acea formațiune culturală reşițeană, care după 1990 s-a transformat în Asociația Germană de Cultură şi Educație a Adulților, punctul de plecare al angajamentului meu cultural şi etnic şi care, la 19 noiembrie 2007, îşi aniversează cel de-al XX-lea an de existență!

... că sunt tatăl unui fiu, Alexandru Erwin, născut la 26 mai 1988, care de multe ori nu m-a avut alături în momente cheie din viața sa, dar m-a înțeles

de fiecare dată şi mă face să simt dragostea sa faţă de mine, de fiecare dată cînd îmi este alături!

... că la 9 ianuarie 1990 am fost membru fondator al Forumului Democratic al Germanilor din judeţul Caraş-Severin, fiind ales atunci în funcţia de vicepreşedinte, iar în anul 2004, în funcţia de preşedinte al acestei organizaţii reprezentative a etniei germane din Banatul Montan şi din România!

... că organizez în fiecare an trei evenimente culturale de mare amploare şi însemnătate, atât pentru populaţia germană, cât şi pentru întreaga populaţie din Banatul Montan (deoarece cultura şi tradiţiile germanilor de aici fac parte din cultura minunatei noastre ţări, România), şi anume: „Zilele Literaturii Germane la Reşiţa" - manifestare unică la nivelul ţării, „Parada Portului Popular German" - combinată cu un spectacol folcloric de mare amploare şi „Decada Culturii Germane în Banatul Montan" - cu peste 40 de manifestări culturale ce au loc de fiecare dată în peste 12 localităţi din Banatul Montan!

... că am organizat numeroase expoziţii de pictură, filatelice şi de fotografii, în spaţiile Direcţiei Judeţeme pentru Cultură şi Patrimoniul Cultural-Naţional Caraş-Severin, la Muzeul Banatului Montan, la Centrul Social „Frédéric Ozanam" şi in alte spaţii culturale din Reşiţa şi judeţ!

... că m-am implicat, încă din august 1992, în dezvoltarea Asociaţiei Caritative „Sfântul Vincenţiu de Paul" în Reşiţa, iar începând cu 1996 şi pe plan naţional şi chiar la dezvoltarea europeană a acesteia! Aici am învăţat să trăiesc şi pentru alţii, să stau alături de cei care au nevoie de un cuvânt bun, de o faptă bună!

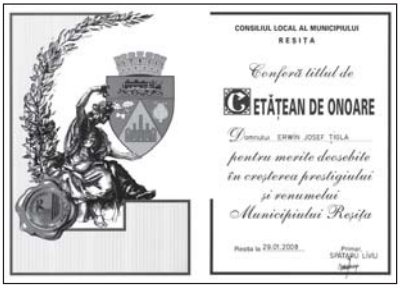
... că m-am angajat, în urma unui concurs, la 1 mai 1995 la Biblioteca Judeţeană „Paul Iorgovici" din Reşiţa, în cadrul căreia îmi desfăşor şi astăzi activitatea! În calitate de şef serviciu şi membru în consiliul de administraţie îmi aduc, alături de conducerea bibliotecii şi directorul ei, prof. Nicolae Sârbu, contribuţia la dezvoltarea instituţiei, la transformarea ei într-o bibliotecă judeţeană nouă, adaptată spaţiului european de astăzi!

... că am contribuit la inaugurarea, la 19 octombrie 1995, a Secţiei germane „Alexander Tietz" a Bibliotecii Judeţene „Paul Iorgovici" din Reşiţa, precum şi la transformarea şi modernizarea spaţiului din Bd. Revoluţiei din Decembrie nr. 22 într-un adevărat centru cultural, deschis tuturor iubitorilor de cultură şi artă, celor care iubesc binele şi frumosul!

... că am trăit momentul 1 ianuarie 2007, ziua aderării României la Uniunea Europeană şi la valorile ei, de care mă simt ataşat la fel ca şi de „Heimat"-ul meu!

... că am reuşit să contribui prin umila mea activitate la dezvoltarea Reşiţei şi a Banatului Montan!

... că am putut să-mi fac mulţi prieteni şi cunoscuţi şi că am putut să mă implic în multe activităţi culturale, sociale şi de suflet!

CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI
REŞIŢA
Conferă titlul de
CETĂŢEAN DE ONOARE
Domnului ERWIN JOSEF TRILA
pentru merite deosebite
în creşterea prestigiului
şi renumelui
Municipiului Reşiţa
Reşiţa la 29.01.2008
Primar
SPĂTARU LIVIU

... tot ceea ce am realizat în cei 46 de ani de viaţă. Nu mă dezic de ei şi de tot ceea ce am făcut până în prezent!

... că sunt ceea ce sunt, că mă simt bine alături de oameni şi sper că şi ei se simt bine alături de mine!

Nu-mi este ruşine că exist, căci exist prin voia lui Dumnezeu, pentru familie şi comunitate!"

Iată aşadar, onorată şi onorantă asistenţă, că ceea ce am scris în urmă cu mai mult de un an de zile, la 15 ianuarie 2007, este pentru mine şi pentru sufletul meu la fel de actual şi real astăzi, când oraşul meu, în care am văzut lumina zilei, în care am devenit ceeace sunt, mă onorează cu cel mai important însemn pe care îl poate conferi în prezent: titlul de Cetăţean de onoare al municipiului Reşiţa.

Mulţumind Consiliului Local, primarului prof. univ. dr. Liviu Spătaru, iniţiatorului proiectului de Hotărâre al Consiliului Local, Dorinel Hotnogu, viceprimarul Reşiţei, tuturor celor care au luat cuvântul în cadrul acestei festivităţi şi mi-au adresat cuvinte de apreciere, tuturor celor prezenţi astăzi aici, la Casa municipală, veniţi din Reşiţa, din Banatul Montan şi din ţară, doresc în încheiere să-mi reafirm ataşamentul faţă de „Heimat"-ul meu drag, faţă de oamenii săi, aducând un omagiu tuturor înaintaşilor mei şi acestei urbe!

Mulţumesc!

(Textele au fost consemnate şi scrise după o înregistrare sonoră, de către Christine Ochsenfeld şi Doina Hlinka)

Neumarkt – repetabila bucurie

- note de călătorie, 9 - 15 mai 2008 -

preot Petru Berbentia

Dumnezeu a voit aşa! Pentru că nimic din ce ni se întâmplă nu este fără voia lui Dumnezeu! Şi Dumnezeu a voit să fiu prezent în preajma sărbătoriri Zilei Europei la Neumarkt în Stiria Austriei. Răspundeam de fapt unei invitații ce mi-a fost făcută de Erwin Josef Țigla, preşedintele Forumului German din Banatul Montan, organizația etnicilor germani din această parte de țară, prieten şi catalizator a tot ce reprezintă valorile culturii şi tradiției nemților noştri. Nu a fost invitație la o plimbare prin Europa ci pentru a participa la o seamă de conferințe la castelul Forchtenstein din Neumarkt / Stiria, conferințe din cadrul celui de-al 41-lea Seminar internațional privind minoritățile naționale, a cărui tematică a fost „Contribuția minorităților la dialogul intercultural."

Pentru că şi noi, cei din Banatul Montan aveam contribuția noastră bine stabilită, am început pregătirile cu mult înainte de plecare şi ne-am „dotat" cu tot materialul informativ de care aveam nevoie, adică conferințe, cd-uri, materiale de promovare a zonei noastre, etc. La vremea cuvenită, la ceas de noapte am plecat spre Apus, într-o companie selectă şi reprezentativă pentru această parte de țară, pentru că eram cu prof. Nicolae Sârbu, directorul Bibliotecii Județene „Paul Iorgovici", Botond Makay ca reprezentant al comunității reformate maghiare, dna Yvonne Christa Demenyi, d-şoara Alexandra Damşea, dna Marianne Florea, Vasile Ghibu de la Biblioteca Județeană şi alte doamne sau domni la fel de importanți, dar a căror nume nu le mai amintesc NUMAI din lipsă de spațiu. Şi bineînțeles conducătorul delegației, Erwin Josef Țigla.

Deşi era noapte şi mai aţipeam în drumul lin pe care ne ducea Cristian Trincu - cel ce avea responsabilitatea conducerii autoturismului prin Europa, nu am trecut peste vămi fără să ne amintim că acum doi ani, prin aceleaşi locuri eram traşi pe banda pe care scria „non EU", iar acum treceam - parafrazând pe Nicolae Sârbu - „ca fluturii prin vămi". Aşa am trecut vama de la Cenad, drumul prin Ungaria, vama de la Nickelsdorf şi autostrada spre Graz şi Klagenfurt, până am ajuns la Castelul care ne aştepta primitor.

Aici prietenii noştri dragi ne-au întâmpinat, Max Wratschgo, preşedintele național de onoare al Mişcării Federaliste Europene din Austria, Christine Hofmeister, „şeful" locației de la castel, Peter Theisbacher, Marita şi Walter Aberer, oameni care îşi pun şi sufletul, nu numai munca brațelor, pentru primirea oaspeților la Neumarkt (şi credeți-mă că nu sunt puțini).

În aceaşi seară am început audierea conferințelor susținute de cei veniți din mai multe țări ale Europei. Pentru început dr. Heinz Tichy din Viena

şi Max Wratschgo au deschis oficial seminarul, iar primarul oraşului, dl. Reinhardt Racz, a vernisat o expoziție foto cu imagini surprinse de Erwin Josef Țigla la întâlnirile noastre ecumenice din Reşița din ultimii ani. Am revăzut poze din toate bisericile noastre reşițene şi m-am „fălit" că multe erau chiar de la biserica noastră.

Şi a fost seara primei zile!

Sâmbătă dimineața (9 mai - Ziua Europei), am participat la desfăşurarea de muzică, dans, veselie şi bună-frățietate din parcul central al oraşului, unde s-au produs tineri din Ungaria, Croația, Austria, iar după prânz am audiat două conferințe despre *Islamul prin prisma mai multor țări europene* şi *Integrarea maghiarilor în Viena,* susținute de specialişti din Viena. Pe seară bucuria noastră a fost împlinită de faptul că în curtea castelului Forchtenstein s-a săvârşit o Sfântă Liturghie romano-catolică în cadrul căreia am fost invitat să citesc din Faptele Sfinților Apostoli despre Pogorârea Duhului Sfânt, să dau binecuvântarea liturgică şi să cânt Tatăl Nostru, iar pastorul Botond să citească din psalmii Vechiului Testament. Şi m-am mai bucurat pentru că locul de rugăciune era plin de cei ce participau la simpozion, dar şi de locuitori ai oraşului montan în care ne aflam. Tot în timpul slujbei, au susținut recitaluri muzicale quintetul de saxofoane din Pécsvarad, precum şi o orchestră de coarde alcătuită din elevi veniți tot din Ungaria, din Siklos, iar la ceas de seară ne-au delectat tinerii din grupul de dans „Vindi" din Varazdin - Croația, grupul folcloric „Misina" din Pécs şi orchestra camerală de care am amintit. Până târziu în noapte am stat la discuții care ne-au întărit credința că popoarele Europei se pot înțelege dacă sunt animate de iubirea creştină.

Şi a fost seara celei de a doua zi!

Duminică dimineața am mers la biserică şi am fost plăcut impresionat de faptul că biserica era plină şi că, fiind „Ziua mamei" în Duminica Rusaliilor catolice, copiii parohiei au susținut un program omagial pentru mamele prezente. Bineînțeles că până la prânz am mai audiat trei conferințe, despre: *Relațiile dintre croații din Burgenland şi alți croați din Austria, Mişcările de emigrare a cehilor spre Viena şi urmările acestora* şi *Musulmanii în Slovacia.* După masă am participat la lansarea cărții „O concepție nouă despre Carinthia".

Şi a mai trecut şi ziua a treia!

Luni a fost ziua noastră, pentru că noi am susținut toate cele trei conferințe: Erwin Josef Țigla, Botond Makay şi eu, sub un titlu extrem de generos: *Dialogul intercultural peste granițe confesionale, prin prisma unui posibil exemplu: Banatul Montan.* Ce am vorbit acolo, veți găsi în această revistă.

Un lucru este însă sigur: mesajul nostru a fost plin de viață şi foarte actual, pentru că noi trăim aceste realități, iar cd-ul închinat mişcării ecumenice reşițene a fost foarte bine primit şi apreciat. Discuțiile ce le-am provocat prin conferințele noastre, răspunsurile ce le-am dat despre relațiile existente între

bisericile reşiţene, privite din punctul de vedere al catolicului Ţigla, al reformatului pastor Botond sau al ortodoxului preot Berbentia, mi-au demonstrat că prezenţa noastră la Casa Europei din Neumarkt a fost de bun augur.

Aşa a fost ultima zi la castel! Mâine plecăm mai departe.

Călătorului îi stă bine cu drumul, chiar dacă el este român şi drumul e prin Europa! Tocmai de aceea plecăm din Neumarkt cu mulţumirea datoriei împlinite şi cu speranţa că prietenii de acolo ne vor fi oaspeţi în foarte scurt timp. Destinaţia: Graz. Acolo suntem aşteptaţi de dl. prof. univ. dr. Reinhold Reimann şi de o parte a membrilor din Asociaţia Culturală „Südmark" din Graz, pentru a continua călătoria spre Slovenia. Suntem aşteptaţi la Maribor, dar al doilea oraş ca mărime din Slovenia mai trebuie să aştepte pentru că prima dată vizităm mănăstirea Ptujska Gora, a minoriţilor franciscani. Ascultăm explicaţii, învăţăm ceva nou, ne fotografiem, ne rugăm fiecare pentru un drum liniştit în continuare şi plecăm mai departe, adică la Maribor. Suntem aşteptaţi de d-na Veronika Haring, preşedinta Asociaţiei etnicilor germani din fosta republică a Iugoslaviei. Bucuria o simţi şi o vezi pe feţele tuturor. Ne reîntâlnim după vizita doamnei Haring la Bozoviciul nostru din Almăj, de acum doi ani şi ne amintim cu plăcere de manifestările culturale de acolo. La sediul asociaţiei se recită poezii în limba germană şi ne bucurăm împreună de această întâlnire. Pe seară plecăm la Graz, unde ne vom petrece noaptea.

Şi a mai trecut încă o zi. Cu folos!

Ultima zi plină cu activităţi începe bine: plecăm la Feldbach să premiem copiii ce şi-au desenat ţinutul natal în cadrul unui concurs promovat de Erwin Josef Ţigla şi etnicii germani din Banatul Montan. În sala de sport a şcolii, elevi, profesori, oficialităţi şi noi. Copiii cântă imnul Europei, adică „Oda bucuriei", preşedintele Ţigla şi primarul împart premiile, ţin discursurile şi fac fotografiile ce vor rămâne ca amintire. După prânz plecăm înapoi spre Graz, unde suntem aşteptaţi de oficialii primăriei pe înălţimile ce domină oraşul, la Schlossberg. Participăm până târziu în noapte la şedinţa festivă a Asociaţiei culturale „Südmark" şi observăm cât de importantă este legătura celor de acolo cu cei din Banatul Montan. Ascultăm şi muzică din folclorul Stiriei, discutăm, ne simţim bine. Asta-i important! Şi ne pregătim de plecare.

Pentru ultima jumătate de zi mai avem ceva de făcut: împreună cu Erwin Josef Ţigla, Vasile Ghibu şi Cristian Trincu vizităm Biblioteca Landului Stiria. Informatizare, microfilmare, tot ce vrei pentru o bibliotecă modernă. Şi tot ce-şi doreşte şi Biblioteca Judeţeană „Paul Iorgovici". A fost o vizită cu folos! La revedere Graz, la revedere Stiria!

Şi am plecat spre casă cu bucuria celui ce a văzut ceva interesant. Dar nu e de ajuns dacă rămânem doar în minte cu cele văzute. Multe le putem pune şi noi în lucru spre strângerea legăturilor cu oamenii din alte părţi ale lumii. Pentru că putem!

Ecumenism în Banatul Montan sau normalitatea vieții

preot Petru Berbentia

Mi s-a cerut să scriu ceva despre ecumenismul din Banatul Montan în general şi din Reşița în special şi, chiar dacă nu mi s-ar fi cerut, tot scriam, pentru că aşa simt eu că trebuie.

Pentru fiecare dintre noi, totul are un început. Pentru mine, începutul a fost aşezarea părinților mei - bănățeni - la Reşița, pe la începutul anilor 60, când eu eram la vârsta grădiniței.

De ce consider momentul un început? Pentru că atunci am luat contact cu copii de altă etnie şi de altă confesiune. Îmi amintesc cu drag de prietenii mei nemți, unguri sau croați, vecini cu mine, copii cu care am crescut, colindând dealurile şi frământând zăpada până când eram aduşi acasă de strigătele mamelor.

Şi ce bună era „pita cu untură", indiferent de casa în care mâncam.

Mai apoi şcoala făcută în Reşița, tot într-un mediu multiconfesional şi multietnic m-a ajutat să înțeleg mai târziu, la adevărata valoare, ce înseamnă şi ce vrea ecumenismul.

Teoretizând, ştiu că ecumenismul este definit ca „ansamblul eforturilor intreprinse pentru a reuni creştinii diferitelor confesiuni". Practic, cred că ecumenismul ar trebui să fie, în primul rând, sentimentul care ne face să ne zâmbim şi să ne salutăm când ne întâlnim pe stradă,

Ökumene im Banater Bergland oder die Normalität des Lebens

Pfarrer Petru Berbentia

Ich wurde ersucht, etwas über die Ökumene im Banater Bergland, insbesondere über die Ökumene aus Reschitza zu schreiben. Ich hätte darüber geschrieben auch wenn man mir das nicht verlangt hätte, weil ich fühle und glaube, dass es so richtig ist.

Alles hat einen Anfang. In meinem Fall begann es mit der Niederlassung meiner aus dem Banat stammenden Eltern in Reschitza, das heißt Anfang der 60er Jahre, als ich im Kindergarten war.

Warum betrachte ich das als einen Anfang? Weil ich dann mit Kindern anderer Ethnien und anderer Konfessionen in Kontakt kam. Ich erinnere mich gerne an meine Freunde, Deutsche, Ungarn oder Kroaten, die zu gleicher Zeit auch meine Nachbaren waren, Kinder, mit denen ich aufgewachsen bin. Wir haben zusammen die umliegenden Hügel abgestreift und den Schnee zertreten, bis uns die Stimmen unserer Mütter nach Hause riefen. Und wie gut schmeckte das Schmalzbrot, egal bei wem wir das gegessen haben!

Die Schule habe ich in Reschitza ebenfalls in einem multikonfessionellen und multiethnischen Milieu besucht, was mir später geholfen hat, den richtigen Wert der Ökumene zu verstehen.

Ich weiß, dass, theoretisch, die Ökumene als „das Ensemble der unternommenen Bemühungen, die Gläubigen aus verschiedenen Kon-

Pfr. Petru Berbentia und Erwin Josef Ţigla

sentimentul care ne obligă să fim împreună în ceea ce ne uneşte şi să discutăm ceea ce, încă, ne mai separă. Eu cred cu tărie că ecumenismul nu mă va transforma din ortodox în catolic sau reformat sau evanghelic şi nici nu am pretenția de a opera o asemenea transformare în frații mei de alte confesiuni. Dar ce ne opreşte să ne rugăm împreună? Să ne rugăm ca Dumnezeu să ne lumineze mințile şi să ne întărească în munca pe care o depunem pentru creştinii noştri.

În Banatul Montan şi mai ales la Reşița, aceasta nu este o problemă de nerezolvat. O demonstrează activitatea noastră din ultimii 10 ani, întâlnirile noastre, acțiunile comune, prietenia noastră în ultimă instanță.

Prezența mea acum, aici, este o asemenea dovadă. Voi încerca să detailez, fără a vă pune răbdarea la încercare.

În primul rând, de ani buni, participăm la „Octava mondială de rugăciune pentru unitatea creştinilor" sau, mai pe scurt la „Săptămâna ecumenică", care se desfăşoară în fiecare an între 18 şi 25 ianuarie.

fessionen zu vereinigen" definiert ist. Ich glaube eigentlich, dass die Ökumene in erster Reihe das Gefühl sein müsste, das uns zum gegenseitigen Lächeln und Grüßen veranlasst, wenn wir uns begegnen, das Gefühl, das uns verpflichtet, zusammen zu sein in all dem, was uns vereint und anregt, all das, was uns noch auf religiöser Ebene trennt, zu besprechen. Ich glaube fest daran, dass die Ökumene mich nicht aus einem Orthodoxen in einen Katholiken, Reformierten oder Lutheranen umwandelt, ich habe auch nicht die Absicht, meinen Brüdern und Schwestern aus den anderen Konfessionen so etwas zu verlangen. Aber was verhindert uns, gemeinsam zu beten? Wir sollen beten, dass Gott unseren Verstand erhellt und uns in der Arbeit, die wir für unsere Gläubigen unternehmen, stärkt.

Im Banater Bergland, insbesondere in Reschitza ist dies kein unlösbares Problem. Unsere 10-jährige Tätigkeit, unsere Begegnungen, unsere gemeinsamen Projekte und nicht zuletzt unsere Freundschaft bestätigen das.

Meine Anwesenheit hier und jetzt ist auch ein Beweis dafür. Ich werde versuchen, diese Ideen zu erweitern, ohne Sie auf eine Geduldprobe zu stellen.

In erster Reihe will ich erwähnen, dass wir seit mehreren Jahren an der weltweiten ökumenischen Gebetsoktav für die Einheit der Christen, oder kurz gesagt, an der ökumenischen Gebetswoche, Veranstaltung die jährlich zwischen dem 18. und dem 25. Januar stattfindet, teilnehmen.

Wir treffen uns dann jeden Abend in einer anderen Kirche aus der Stadt, wo wir eine für jene Kirche

Practic, în fiecare seară ne adunăm în câte o biserică din oraş, unde desfăşurăm o slujbă specifică bisericii respective sau un program special alcătuit, şi fiecare confesiune are o intervenţie sau o contribuţie proprie ei. Predica este susţinută întotdeauna de preoţi ai altei biserici decât biserica-gazdă şi tinerii parohiilor noastre cântă împreună sau separat cântări religioase. Se dă astfel posibilitatea credincioşilor noştrii să se exprime într-un cadru festiv şi să-şi manifeste credinţa. În fiecare seară, după sfârşitul rugăciunii, preoţii şi colaboratorii apropiaţi rămân la o discuţie liberă şi prietenească care are rolul de a întări şi mai mult relaţiile dintre noi şi în viaţa particulară sau, în limbaj teologic, în viaţa laică.

După atâţia ani de întâlniri, am constatat că pe zi ce trece suntem tot mai mulţi cei care ne adunăm să ne rugăm împreună. Şi în acest an am văzut că preoţii au fost prezenţi la toate serile de rugăciune, ajungându-se chiar ca în biserica pe care o păstoresc să fim prezenţi 24 de preoţi şi 2 diaconi împreună cu sute de credincioşi de toate confesiunile, adică: ortodocşi, romano-catolici, greco-catolici, reformaţi şi evanghelici, români, germani, maghiari, croaţi, sârbi şi ucrainieni. Cred că în fiecare an interesul creşte şi că ecumenismul a devenit o stare de fapt şi nu doar o manifestare de faţadă.

În afara acestor seri de rugăciune, ce se desfăşoară o dată pe an, „Mişcarea ecumenică a femeilor" din

typische Messe zelebrieren oder uns an einem speziellen Programm beteiligen, und jede Konfession hat dabei ihren eigenen Beitrag. Die Predigt wird immer von den anderen Pfarrern zelebriert, die nicht dieser Kirche angehören und unsere Jungen singen geimensam oder separat kirchliche Lieder. Dadurch bietet man unseren Gläubigen die Gelegenheit, ihren Glauben in einem festlichen Rahmen zu äußern. Jeden Abend, nach dem Gebet, treffen sich die Pfarrer und die Mitarbeiter, um freie und freundliche Diskussionen zu führen, welche die Rolle haben, unsere Beziehungen auch im privaten Leben, oder, theologisch gesagt, im Leben als Laien zu stärken.

Nach jahrelangen Begegnungen habe ich festgestellt, dass täglich immer mehr Gläubige dazukommen, um miteinander zu beten. Auch dieses Jahr habe ich bemerkt, dass die Pfarrer bei allen Gebetsabenden dabei waren. In der Kirche, in der ich tätig bin, waren 24 Pfarrer und 2 Diakonen anwesend samt hunderten von Gläubigen der verschiedenen Konfessionen: Orthodoxen, Römisch-Katholiken, Griechisch-Katholiken, Reformierten und Evangelisch-Lutheranen, Rumänen, Deutsche, Ungarn, Kroaten, Serben und Ukrainer. Ich glaube, dass jährlich das Interesse wächst und dass die Ökumene etwas Normales geworden ist und nicht nur eine Fassadeveranstaltung.

Außer diesen Gebetsabenden, die einmal im Jahr abgehalten werden, findet einmal im Monat die „ökumenische Bewegung der Frauen" aus Reschitza statt (gewöhnlich am zweiten Donnerstag des Monats),

Reşiţa desfăşoară în fiecare lună (de obicei în a doua joi din lună), o seară de întâlnire şi rugăciune. Întâlnirea se produce de fiecare dată într-o altă biserică şi pe lângă femei participă orice doritor, iar un preot susţine o predică sau o meditaţie. Bineînţeles că la aceste seri de rugăciune participă creştini de toate confesiunile. Şi aceste întâlniri lunare se desfăşoară de câţiva ani.

Ecumenismul nostru nu se manifestă doar în zilele stabilite la nivel mondial ci ori de câte ori avem ocazia. Astfel s-a întâmplat să săvârşim împreună, ortodocşi şi catolici sau chiar ortodocşi şi reformaţi, serviciul funebru pentru creştini ce au trăit în familii mixte, cum, de altfel, am participat şi la cununii săvârşite între persoane aparţinătoare diferitelor confesiuni din oraşul nostru.

De asemenea, întâlnirile între tinerii bisericilor noastre, participarea comună la diferite momente de cultură din oraş, sunt un lucru obişnuit.

Personal cred că buna noastră conlucrare a făcut ca, la „A treia întâlnire ecumenică" de la Sibiu din septembrie 2007, singurii bănăţeni invitaţi să cânte pe marea scenă din piaţa centrală a oraşului au fost grupurile noastre catolice şi ortodoxe, adică Corul „Fiamma" al Bisericii romano-catolice „Maria Zăpezii" şi Grupul bărbătesc „Strana Strămoşească" al Bisericii ortodoxe „Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel, Govândari". Şi pentru a demonstra concret ecumenismul nostru, am învăţat şi am

ein Begegnungs- und Betabend. Die Begegnung wird jedes Mal in einer anderen Kirche veranstaltet. Außer den Frauen kann jederman teilnehmen und ein Pfarrer hält eine Predigt oder eine Meditation. An diesen Gebetsabenden nehmen selbsverständlich die Gläubigen verschiedener Konfessionen teil. Auch diese Begegnungen finden schon seit mehreren Jahren statt.

Unser Ökumenenismus findet nicht nur an den weltweit festgelegten Tagen statt, sondern jedes Mal wann wir die Gelegenheit haben. So haben zum Beispiel Orthodoxen und Katholiken oder Orthodoxen und Reformierten miteinander die Messe für Vestorbenen, die aus Mischehen stammten, gehalten, wir haben auch an Hochzeiten Angehöriger verschiedener Konfessionen aus unserer Stadt teilgenommen.

Die Begegnungen zwischen der Jugend aus unseren Kirchen, die gemeinsame Teilnahme an verschiedenen kulturellen Veranstaltungen in unserer Stadt sind zur Gewohnheit geworden.

Meiner Meinung nach hat unsere gute Zusammenarbeit dazu beigetragen, dass bei der dritten ökumenischen Begegnung in Hermannstadt, im September 2007, die einzigen Banater, die auf der großen Stadtbühne zum Singen eingeladen wurden, die Mitglieder unserer katholischen und orthodoxen Gruppe waren, und zwar der „Fiamma"-Chor, welcher der römisch-katholischen „Maria Schnee"-Kirche angehört und der männlicher „Strana Strămoşească"-Chor der orthodoxen „Heilige Apostel Petrus und Paulus"-Kirche

cântat împreună cântări ortodoxe şi catolice, iar spectatorii prezenți acolo au fost plăcut impresionați de mesajul comun rostit de preotul ortodox şi de cel catolic.

În oraşul nostru din Banatul Montan avem bunul obicei să fim împreună la evenimente definitorii pentru creştinii noştrii. Nu mai miră pe nimeni prezența corului „Franz Stürmer" sau a corului „Amate Deo" în concerte la Biserica Ortodoxă, sau prezența preoților ortodocşi la diferite servicii religioase şi festivități din biserica romano-catolică. Astfel, manifestările desfăşurate de Forumul Democratic al Germanilor, în amintirea anilor deportării din fosta URSS, „Decada Culturii Germane în Banatul Montan", „Zilele Literaturii Germane la Reşița" (toate conduse cu atenție deosebită de Erwin Josef Țigla), sau participarea preoților ortodocşi la pelerinaje precum Mariazell, întâlnirea Episcopului romano-catolic de Timişoara, mons. Martin Roos, cu preoții ortodocşi şi a Episcopului ortodox de Caransebeş, Lucian Mic, cu preoții şi delegațiile catolice, participarea tinerilor catolici şi ortodocşi la momentul religios, cultural şi chiar artistic intitulat „Iubindu-L pe cel Răstignit ne îndreptăm spre Sărbătoarea Luminii!", propus şi promovat de Erwin Josef Țigla şi desfăşurat în ultimii ani în Postul Paştilor la Centru social „Frédéric Ozanam",cu ajutorul Studioului Regional „Radio Reşița", sunt realități ale conlucrării noastre „sine ira".

aus dem Stadtviertel Govândari. Um unsere Ökumene konkret zu zeigen, haben wir gemeinsam orthodoxe und katholische Kirchenlieder eingelernt und gesungen. Die anwesenden Zuschauer waren beeindruckt von der gemeinsamen Botschaft, die von dem othodoxen und dem katholischen Pfarrer überbracht wurde.

Wir haben die gute Gewohnheit, in unserer Stadt aus dem Banater Bergland miteinander an den Veranstaltungen, die wichtig für unsere Gläubigen sind, teilzunehmen. Das Mitwirken des „Franz Stürmer"-Chors oder des katholischen „Amate Deo"-Chors bei Konzerten in der orthodoxen Kirche oder die Anwesenheit der orthodoxen Pfarrer bei verschiedenen Messen oder Festlichkeiten in der römisch-katholischen Kirche sind für die Menschen keine Überraschung mehr. Die Veranstaltungen des Demokratischen Forums der Banater Berglanddeutschen zum Gedenken der Russlanddeportation, die „Deutsche Kulturdekade im Banater Bergland", die „Deutschen Literaturtage in Reschitza", unter der sorgsamen Leitung von Erwin Josef Țigla, oder die Teilnahme der orthodoxen Pfarrer bei Wallfahrten w.z.B. die Wallfahrt nach Mariazell, die Begegnung des römisch-katholischen Bischofs, Msgr. Martin Roos, mit den othodoxen Pfarrern sowie die des orthodoxen Bischofs, Lucian Mic, mit den katholischen Pfarrern und Delegationen, die Teilnahme der jungen Katholiken und Orthodoxen an der von Erwin Josef Țigla vorgeschlagenen und geförderten religiösen und kulturellen Veranstaltung „Den Gekreuzigten liebend", die in

Şi pentru că am amintit de întâlnirile interconfesionale desfăşurate în Banatul Montan sau peste hotare, trebuie să amintesc vizitele noastre la Biserica romano-catolică din Italia sau prezenţa tinerilor ortodocşi de la biserica noastră în Germania, unde am săvârşit vecernii ortodoxe în biserici din localităţi germane pure din sudul Bavariei, precum şi participarea d-lui Erwin Josef Ţigla în delegaţiile nostre ortodoxe prezente în ţară sau la biserici ortodoxe din Ungaria şi Serbia.

Însuşi faptul că ortodocşii şi catolicii ne ajutăm în activitatea pastorală, că suntem împreună la emisiuni ale postului regional de radio, că scriem diferite articole în revistele parohiale ale bisericilor surori, demonstrează că la noi ecumenismul nu este doar o teorie.

Am făcut destul? Trebuie să facem şi altceva? Sunt întrebări la care acum nu ne putem răspunde. Sperăm că vom primi răspunsul de la Dumnezeu la vremea potrivită. Şi mai sperăm că adresarea lui Dumnezeu către noi va fi: „Bine, slujitor bun şi credincios... intră întru bucuria Stăpânului tău”.

Auditoriu elevat
la Casa Europei din Neumarkt

den letzten Jahren in der Fastenzeit beim „Frédéric Ozanam”-Zentrum durchgeführt wird mit der Hilfe von Radio Reschitza, all das sind Beweise für die Zusammenarbeit „sine ira”.

Und weil ich von den multikonfessionellen Begegnungen, die im Banater Bergland oder im Ausland stattfinden, gesprochen habe, muss ich auch unsere Besuche bei der römisch-katholischen Kirche in Italien oder die Anwesenheit unserer orthodoxen Jugend in Deutschland, wo wir orthodoxe Messen in rein deutschen Ortschaften im Süden Bayerns zelebriert haben, wie auch die Teilnahme des Herrn Erwin Josef Ţigla mit unseren orthodoxen Delegationen im Land oder bei den orthodoxen Kirchen in Ungarn und Serbien erwähnen.

Schon die Tatsache, dass wir, die Orthodoxen und die Katholiken, uns gegenseitig in unserer kirchlichen Tätigkeit helfen, dass wir gemeinsam an den regionalen Radiosendungen teilnehmen, dass wir verschiedene Berichte in Zeitschriften unserer Schwesterkirchen schreiben beweist, dass bei uns die Ökumene nicht nur reine Theorie ist.

Haben wir genug getan? Müssen wir auch etwas anderes tun? Es sind Fragen, die wir jetzt nicht beantworten können. Wir hoffen, dass wir die Antwort zur gegebenen Zeit von Gott bekommen werden. Und wir hoffen, dass Gott zu uns sagen wird: „Gut, treuer und glaubwürdiger Diener... komm und freu dich mit deinem Herrn”.

(Tradus din română în germană
de prof. Alexandra Damşea)

Ecumenism trăit la Reşiţa, în Banatul Montan, în România

Erwin Josef Ţigla

A fost într-o zi de vineri, în 25 aprilie 2008, atunci când am conceput acest material. A fost să fie chiar în Vinerea patimilor Mântuitorului nostru, comemorată de concetățenii mei ortodocşi români, sârbi şi ucrainieni, dar şi pentru cei greco-catolici. A fost ziua în care, noi toți, indiferent de confesiune, ne-am îndreptat gândurile asupra suferinței şi a morții lui Iisus Hristos.

Aşa este corect şi normal, căci cu toții suntem egali față de Dumnezeu, noi, cei care credem în Învierea Sa. Şi chiar dacă în acest an a fost o diferență de o lună şi o săptămână între cele două sărbători ale Învierii Domnului nostru Iisus Hristos (cei de rit creştin apusean au sărbătorit Paştele pe 23 martie, iar cei de rit creştin răsăritean, pe 27 aprilie), în cotidianul trăit s-a simțit pretutindeni aerul sărbătorii de ambele dăți: peste tot, în oraşe şi în sate, pe străzi şi în piețe.

A fost cu totul firesc ca prietenul meu, Petru Berbentia, preot ortodox român din Reşița, să participe şi în acest an la Sfânta Liturghie din noaptea învierii de la Biserica romano-catolică „Maria Zăpezii" din Reşița. Tot aşa de normal a fost şi ca eu să particip în ziua de vineri, 25 aprilie, la ceremonia din Vinerea Mare de la Biserica Ortodoxă Română „Sfinții

Erlebte Ökumene in Reschitza, Banater Bergland, Rumänien

Erwin Josef Ţigla

Es war am Freitag, dem 25. April 2008, als ich diesen Vortrag niederschrieb. Es war der Karfreitag unserer Mitbürgerinnen und -bürger rumänisch-, serbisch- und ukrainisch-orthodoxer sowie griechisch-katholischer Konfession, ein Tag, an dem nicht nur sie, sondern wir alle, unterschiedlicher konfessioneller Zugehörigkeit, uns auf das Leiden und Sterben Jesu Christi besannen.

So ist es auch richtig und normal, denn wir sind alle in erster Reihe von Gott gleichgeschaffene Menschen, die an seine Auferstehung glauben. Und wenn auch, wie in diesem Jahr, ein so großer zeitlicher Unterschied zwischen den Feiern des Hochfestes der Auferstehung Christi zu verzeichnen war, nach dem abendländlichen christlichen Ritus am 23. März, nach dem östlichen christlichen Ritus am 27. April, also ein Monat und eine Woche Unterschied, bei den einzelnen Christen, in den Städten und Dörfern, auf den Gassen, auf den Märkten, überall wo Menschen in Bewegung waren, spürte man den Festtag des Herrn in beiden Fällen.

Es ist ganz natürlich gewesen, dass mein Freund Petru Berbentia, rumänisch-orthodoxer Pfarrer in Reschitza, bei der Auferstehungszeremonie in der römisch-katholischen „Maria Schnee"-Pfarrkirche im März teilnahm. Es war eben auch ganz

Apostoli Petru şi Pavel“ din Reşiţa - Govândari, unde oficiază părintele Berbentia (din păcate nu am putut participa la slujba învierii de la aceeaşi biserică, căci eram în acea noapte în drum cu trenul spre Viena).

Toate acestea sunt semne şi dovezi ale unei recunoaşteri concrete şi ale unei aprecieri deosebite a aproapelui, sunt expresia dragostei creştineşti pe care noi, cei din Reşiţa şi din întreg Banatul Montan o avem deja de la naştere adânc întipărită în conştiinţă.

Atunci, în acea vineri, în care am conceput la Biblioteca Germană „Alexander Tietz” din Reşiţa materialul acesta, era chiar Vinerea patimilor Mântuitorului nostru pentru creştinii de rit răsăritean; a fost în ziua de 25 aprilie a anului 2008. În adâncul sufletului meu domnea liniştea şi pacea, şi amintirea unor timpuri de mult apuse din trăirea mea proprie a început să mi se perinde prin faţa ochilor. Şi filmul a început să se deruleze...

Eram un copil firav, în jurul căruia se învârtea totul în casă. Părinţii, bunicii, toţi se regăseau în jurul meu pentru a-mi netezi, pe cât posibil, drumul spre viaţă!

Nu-mi pot aduce aminte cu exactitate când am făcut cunoştinţă cu Dumnezeu. Cred că o dată cu botezul meu, la finele anului 1961. Am fost apoi crescut, educat şi împlinit în spiritul credinţei şi al încrederii în Atotputernic. Familia mea m-a format aşa şi nu regret asta deloc!

natürlich, dass ich am Karfreitag des christlichen östlichen Ritus an der Zeremonie der Grablegung Christi in der Kirche von Pfarrer Berbentia teilnahm (leider konnte ich nicht an der Auferstehungszeremonie teilnehmen, weil ich in dieser Nacht auf dem Weg mit dem Zug nach Wien war).

Das alles sind Zeichen und Beweise einer konkreten Anerkennung und Wertschätzung des Nächsten, der Ausdruck einer christlichen Liebe, von der wir in Reschitza und im gesamten Banater Bergland bereits von der Geburt aus geprägt wurden.

Damals, als ich den Vortrag in der deutschen „Alexander Tietz”-Bibliothek schrieb, war es eben an diesem Freitag - Karfreitag, der Sterbetag des Herrn nach dem östlichen christlichen Ritus, am 25. April 2008. Tief in meinem Herzen war es ruhig, friedvoll und Erinnerungen aus längst vergangenen Jahren wurden in mir wach! Als ob ich in einem Bildband rumgeblättert hätte, zogen mir längst verstrichene Momente vor den Augen vorbei...

Ich war ein schwächliches Kind, um das sich alles im Haus drehte. Die Eltern und Großeltern, alle schwärmten um mich herum, um mir den Weg im Leben, so gut wie möglich, glatt und mühelos zu machen!

Genau kann ich mich gar nicht mehr daran erinnern, wann ich Gott kennen gelernt habe. Wahrscheinlich war es am Tag meiner Taufe, gegen Ende 1961. In den Jahren meiner Kindheit wurde ich im Glauben und im Vertrauen auf den Allmächtigen erzogen und gebildet. Meine Familie formte mich so und dies tut mir heute ganz und gar nicht leid!

(Continuare la pag. 41 / Fortsetzung am Seite 41)

(Continuare de la pag. 28 / Fortsetzung von der Seite 28)

Desigur că am parcurs şi eu treptele devenirii creştine catolice, pe care le parcurge fiecare dintre copiii aparţinători acestei confesiuni. Am participat la Liturghiile de duminică şi din sărbători, am urmat cursurile orelor de religie în casa parohială sau în sacristia bisericii (în acele vremuri nu exista predarea religiei în şcoli!), am primit prima Împărtăşanie, am primit Sfântul Mir, toate spre consolidarea şi întărirea sufletului meu.

Prima mare rană de care a avut parte sufletul meu a fost trecerea mamei mele în lumea celor drepți, atunci când eu aveam doar 9 ani şi ceva. Poate că atunci nu înțelegeam în profunzime ceea ce însemna acel eveniment în viața mea, durerea din jurul meu a fost însă mare.

Acel moment dureros a însemnat totodată şi momentul împlinirii mele ca şi creştin. Din acel moment m-am apropiat mai mult de Dumnezeu, am început să-l simt mai intens în viața mea. Vizitele la biserică erau tot mai dese, am devenit unul dintre cei mai statornici ministranți ai timpului. Amintiri frumoase, de neuitat! Şi astăzi mai păstrez un caiet cu toate însemnările mele privind ministrarea de atunci.

Atunci mi s-au deschis ochii şi spre concetățenii mei şi am văzut şi simțit şi alte credințe în jurul meu decît cea părintească, cea romano-catolcă. Am început să vizitez, din când în când, bisericile ortodoxe din oraş. Visul şi curiozitatea de a păşi în biserica evanghelică şi în cea reformată mi s-a împlinit abia mult mai târziu.

Sicher musste ich auch die verschiedenen Etappen im christlichen katholischen Leben durchschreiten. Ich habe an den Heilige Messen an Sonn- und Feiertagen teilgenommen, an den Religionsstunden im Pfarrhaus oder in der Sakristei (damals konnte der Religionsunterricht nicht öffentlich gestaltet werden!), die erste Heilige Kommunion empfangen, die Heilige Firmung, all dies zur seelischen Erbauung.

Die erste große Wunde, die meiner Seele zugefügt wurde, war der Tod meiner Mutter, als ich etwas über 9 Jahre alt war. Damals hatte ich wahrscheinlich nicht ganz die Bedeutung dieses Ereignisses in meinem Leben mitbekommen, aber der Schmerz rund um mich war groß.

Dieser schmerzliche Moment war zugleich der Augenblick meiner christlichen Vervollkommnung. Seit jenem Augenblick bin ich Gott näher gekommen, habe begonnen, seine Anwesenheit in meinem Leben stärker zu spüren. Die Kirchenbesuche wurden zahlreicher, ich wurde einer der fleißigsten Ministranten jener Zeit. Schöne, unvergessliche Erinnerungen! Auch heute habe ich noch das Heft, in dem ich damals Eintragungen machte, so oft ich ministrierte.

Dann öffneten sich meine Augen auch für meine Mitmenschen und ich sah und erlebte um mich auch andere Glaubensformen als meine, von den Eltern erhaltene, römisch-katholische. Ich begann hin und wieder orthodoxe Kirchen aus der Stadt zu besuchen. Der Traum und die Neugierde, in die evangelische und in die reformierte Kirche einzutreten, wurden erst später erfüllt.

În acest spirit al trăirii în comun am crescut şi m-am împlinit! Marea împlinire însă am simțit-o atunci când am făcut cunoştință cu viitoarea mea soție, o credincioasă demnă de toată lauda şi cinstea. Ea ortodoxă, eu romano-catolic, ne-am unit destinele avîndu-l în mijlocul nostru însuşi pe Dumnezeu!

Ne-am cununat la biserica romano-catolică, dar fiecare a rămas fidel credinței sale. De fapt, a fost o înțelegere nescrisă între noi, chiar niciodată dezbătută, după câte îmi aduc bine aminte. A fost ceva firesc, pentru care nu trebuia să mai pierdem gânduri şi vorbe inutile!

Şi a fost să vie fiul nostru Alexandru Erwin, botezat la romano-catolici şi binecuvântat la ortodocşi. Exact aşa a şi crescut: în acest spirit al egalității şi recunoaşterii reciproce.

Astăzi este student la medicină la Timişoara, neschimbat în mentalitatea în care l-am crescut şi educat. Sărbătorile pascale, la date diferite, parcă ne-au unit mai mult în jurul Divinității, participarea în comun la celebrarea Sfintei Liturghii în cadrul celor două biserici, de asemenea.

Prietenia legată cu familia parohului ortodox de atunci şi cu cei care i-au urmat, apropierea sufletească de parohul romano-catolic de atunci şi de cel de astăzi, au fost alte componente ale trăirii armonioase în comun!

Cu toate acestea, contactul efectiv cu ecumenismul din afara familiei l-am avut în cadrul primelor întâlniri ale unor familii tinere din cadrul parohiei romano-catolice, or-

In diesem Geiste des Zusammenlebens wuchs ich auf und vervollkommnte mich als Mensch! Die große Verwirklichung aber im Zusammen- und Miteinanderleben empfand ich, als ich meine zukünftige Ehefrau kennen lernte, eine praktizierende Gläubige. Sie ist rumänisch-orthodox, ich römisch-katholisch und wir haben unsere Lebenswege mit Gott selbst in unserer Mitte verknüpft!

Den Bund der Ehe schlossen wir in der römisch-katholischen „Maria Schnee"-Kirche, aber ein jeder blieb seinem Glauben treu. Eigentlich war das ein stilles Einverständnis unter uns beiden gewesen, das wir auch später nie in Frage gestellt haben. Es war etwas ganz Selbstverständliches, wofür wir keine unnötigen Gedanken und Worte verschwenden mussten!

Und da kam unser Sohn Alexander Erwin zu Welt. Er wurde in derselben katholischen Kirche getauft, zugleich aber auch in der rumänisch-orthodoxen Kirche, in der Kathedrale im alten Stadtteil Reschitzas, gesegnet. Und genauso ist er auch aufgewachsen: im Geiste der Gleichheit und der gegenseitigen Wertschätzung beider Konfessionen.

Die verschiedenen Osterfeiertage vereinten uns noch mehr in Gott, ebenso die gemeinsame Teilnahme an der Eucharistiefeier in beiden Kirchen.

Die Freundschaft, die uns mit der Familie des orthodoxen Pfarrers von damals und mit seinen Nachfolgern verband, die seelische Gemeinschaft mit dem damaligen und mit dem jetzigen römisch-katholi-

ganizate atunci de proaspătul paroh József Csaba Pál, încă pe vremea dictaturii ateiste. Dânsul ne-a deschis pe atunci ochii, ne-a explicat ce înseamnă de fapt această trăire în comun, pe care noi o practicam, dar nu o înțelegeam îndeajuns. Dînsul a fost cel care a deschis pentru Reşița acea firavă oază de lumină a purității şi fericirii de a trăi iubirea, înpărtăşind-o şi celuilalt, celui de lângă tine, indiferent de limba sau credința căreia acesta îi este ataşat. Ecumenismul a început să fie aprofundat de către noi din ce în ce mai mult, deschizîndu-nise inimile şi sufletele.

Evenimentele din decembrie 1989 ne-au oferit posibilitatea de a ne exprima şi pe față, spre exterior, acest ecumenism trăit! Întâlnirile tinerilor romano-catolici cu cei ortodocşi au fost pentru noi paşi mărunți, dar siguri pentru viitorul nostru unic!

Încă din toamna anului 1987 am început să mă implic organizatoric în viața comunității germane din Reşița. A fost un răspuns la o chemare interioară căreia nici până astăzi nu i-am găsit izvorul. Anii au trecut, iar experiența dobândită a constituit fundamentul pentru ceea ce se întâmplă astăzi în cadrul comunității germane reşițene şi a celei din Banatul Montan.

Unul dintre momentele cheie ale carierei mele de organizator l-a constituit şi prima întâlnire ecumenică a celor doi episcopi germani din România, mons. Sebastian Kräuter, atunci episcop al Diecezei romanocatolice de Timişoara (trecut la Domnul, la 29 ianuarie 2008), şi D.Dr. schen Pfarrer waren weitere Elemente des Zusammenlebens in Harmonie!

Dennoch fand für mich der effektive Kontakt mit der Ökumene außerhalb der Familie erst bei den Treffen mit jungen Familien statt, die der damals neue katholische Stadtpfarrer József Csaba Pál, heute römisch-katholischer Erzdechant des Banater Berglands, organisierte, noch zur Zeit der atheistischen Diktatur. Er war es, der uns die Augen für die Bedeutung dieses Zusammenlebens, das wir zwar praktizierten, aber nicht genügend verstanden, öffnete. Er war es, der für Reschitza jene kleine Oase des Lichtes, der Reinheit und Seligkeit geöffnet hat, die man erreicht, wenn man gemeinsam die Liebe lebt, zusammen mit seinem Nächsten, egal welche Sprache er spricht oder welchem Glauben er treu ist. Ab dann haben wir die Ökumene immer mehr vertieft, so dass unsere Herzen und Seelen sich weit öffneten.

Infolge der Ereignisse im Winter 1989 hatten wir die Möglichkeit, diese Ökumene auch nach außen hin auszudrücken! Die Treffen der römisch-katholischen und der orthodoxen Jugendlichen waren für uns erste kleine, aber sichere Schritte für unser aller Zukunft!

Schon ab Herbst 1987 begann ich organisatorisch im Leben der deutschen Gemeinde aus Reschitza tätig zu sein. Dies war eine Antwort auf eine innere Berufung, deren Ursprung ich bis heute nicht entdeckt habe. Die Jahre sind vergangen und die Erfahrung, die ich gesammelt habe, ist inzwischen zum Grundstein der heutigen Tätigkeit in der deut-

Christoph Klein, episcopul Bisericii Evanghelice C.A. din România, cu sediul la Sibiu. Aceasta s-a întâmplat într-o zi de noiembrie a anului 1992 şi s-a repetat după trei ani, la 14 octombrie 1995, cu prilejul sfinţirii Monumentului dedicat victimelor deportării germanilor în fosta URSS după cel de-al II-lea Război Mondial.

Atunci, în curtea bisericii romano-catolice, am putut să stau puţin de vorbă cu cei doi episcopi. Ceea ce am auzit atunci de la Excelenţele lor îmi va rămâne adânc întipărit în suflet. Pentru ei, aceste întâlniri însemnau adevăratul ecumenism, venit de la lume, din popor, şi nu prescris de reprezentaţi sus-puşi ai diferitelor confesiuni.

Abia după aceea mi-am dat seama că, de fapt, am fost atunci purtătorul de cuvânt al celor mulţi, al celor care au ajuns la concluzia că a venit în sfârşit momentul de a face ceva...

Şi au urmat multe întâlniri asemănătoare, cu prilejul diferitelor manifestări cultural-religioase sau al celor strict spirituale! Multe exemple ar putea fi aici adăugate şi amintite.

schen Gemeinschaft aus Reschitza und aus dem Banater Bergland geworden.

Einer der Schlüsselmomente meiner organisatorischen Laufbahn für die deutsche Minderheit im Banater Bergland war das erste ökumenische Treffen der damaligen beiden deutschen Bischöfe aus Rumänien, Msgr. Sebastian Kräuter, damals Bischof der römisch-katholischen Diözese Temeswar, am 29. Januar l.J. gestorben, und DDr. Christoph Klein, der auch heute amtierende Bischof der Evangelischen Landeskirche A.B. aus Rumänien, mit dem Sitz in Hermannstadt. Dies geschah an einem Novembertag 1992 und wiederholte sich drei Jahre später, am 14. Oktober 1995, anlässlich der Einweihung des Denkmals der Opfer der Deportation der Deutschen in die gewesene Sowjetunion nach dem II. Weltkrieg.

Damals konnte ich im Hof der römisch-katholischen „Maria Schnee"-Kirche mit den beiden Bischöfen sprechen. Was ich damals von ihren Exzellenzen gehört habe, wird mir tief im Gedächtnis geprägt bleiben. Für sie war dies die wahre Ökumene, die im Volk ihre Initiative hatte und nicht von hohen Vertretern der verschiedenen Konfessionen vorgeschrieben war.

Erst danach wurde mir klar, dass ich hier der Wortführer der Vielen gewesen bin, jener, die endlich zur Schlussfolgerung gelangt sind, dass etwas getan werden kann...

Es folgten zahlreiche ähnliche Treffen. Anlass dazu waren verschiedene kulturell-religiöse oder auch rein

Amintiri despre o trăire în comun unică şi totuşi parte a universalităţii.

Şi alte amintiri, legate de Săptămâna de rugăciune ecumenică din fiecare an, în perioada 18 - 25 ianuarie, sunt vii în memoria mea...

Aici s-a oprit filmul amintirilor mele în acea zi de vineri, Vinerea patimilor Mântuitorului nostru pentru creştinii de rit răsăritean, zi de 25 aprilie al anului 2008.

Desigur că se naşte în continuare întrebarea, de ce oare am enumerat toate acestea?

Poate că cele relatate ar putea fi considerate de către unii ca o scurtă introducere în ceea ce înseamnă ecumenism viu trăit la Reşiţa, în Banatul Montan...

Poate că pot fi considerate ca un exemplu pentru ce înseamnă ecumenismul şi pentru modul cum se poate trăi împreună la poalele Semenicului, în Banatul Montan, departe de centre episcopale şi puncte gordiene geografice, dar poate mai aproape de spiritualitate şi de însuşi Dumnezeu...

Poate că aceste cuvinte şi amintiri ale mele pot fi luate ca un impuls pentru viitoare reuşite care pornesc de jos sau de sus, de la cei mici şi de la cei mari, pentru a ne apropia mai mult unul de celălalt, în bună înţelegere şi dragoste creştinească...

Poate că ne vor ajuta să privim pe aproapele nostru cu alţi ochi, de a vedea în cel de lângă noi însăşi chipul celui Atotputernic...

Şi multe alte „poate" ar mai avea loc aici. Cel mai important este

geistliche Ereignisse! Viele Beispiele wären hier zu nennen, zu erwähnen. Erinnerungen an ein einzigartiges Zusammenleben, das Teil der Universalität ist.

Und die Erinnerungen an die ökumenischen Gebetsoktaven für die Einheit der Christen, die alle Jahre zwischen dem 18. und dem 25. Januar stattfinden und über die man unzählig vieles erzählen könnte, sind lebendig vor meinen Augen.

Hier endete der Bildband der Erinnerungen an diesem Freitag - Karfreitag, der Sterbetag des Herrn, der 25. April 2008. Ein Tag so wie viele andere, den uns der Herr geschenkt hat!

Nun taucht die Frage auf: was möchte ich eigentlich mit diesem Vortrag bezwecken?

Vielleicht ein Stück Einführung in die Ökumene Reschitzas und des Banater Berglands zu machen, einen Schnelldurchlauf durch mehrere Ereignisse, um diese wieder in Erinnerung zu rufen....

Vielleicht ein Beispiel und einen Beweis dafür zu bringen, was Ökumene und Einssein in dieser Stadt am Fuße des Semenik-Gebirges, im Banater Bergland bedeutet, zwar fern von bischöflichen Zentren und geographischen Knotenpunkten, aber nahe zur Gottheit und Spiritualität...

Vielleicht einen Ansporn zu dem zu geben, was wir, die von unten oder die von oben, die Kleinen oder die Großen, tun sollten, um einander näher zu kommen, um einander besser zu verstehen, in Eintracht und Liebe...

însă faptul că ceea ce ați putut auzi sau citi sunt gânduri dintr-o „carte“ vie, deschisă, despre ecumenismul istoric, cel căutat, trăit şi dorit, o „carte“ a vieții mele!

Ecumenismul pe care îl trăim aici, la noi, este o mişcare a oamenilor în cotidianul lor, nu este ceva impus de „sus“, de la ierarhii, oriunde şi oricare ar fi ele. Ecumenismul din Reşița şi din Banatul Montan este trăit liber, îşi croieşte singur drumul spre viitor şi, cel mai important lucru, aduce roade!

Aşa să ne ajute El şi în continuare, cel care ne învață ca să fim una!

Reşița, la 25 aprilie 2008

Vielleicht dazu beizutragen, dass wir im Nächsten, liebevoll, das Antlitz Gottes erkennen...

Und vieles sonst könnte dieser Vortrag bedeuten, in erster Reihe aber ein offenes „Buch“ über die geschichtliche, gesuchte, gelebte oder erwünschte Ökumene!

Die Ökumene, die man hier lebt und erlebt, ist eine Bewegung des Menschen in seinem alltäglichen Leben, nicht etwas von „oben” Aufgezwungenes. Sie wird ohne Zwang gelebt und erlebt: sie geht ihre eigenen Wege in die Zukunft und bringt Früchte!

So helfe uns auch weiterhin der, der uns lehrt, dass wir Eins sein sollen!

Reschitza, den 25. April 2008

Despre ecumenismul din Banat, cu ochii unui pastor reformat pensionar

pastor Botond Makay

Erwin Josef Țigla, care la 5 aprilie a.c. a primit într-un cadru festiv diploma de Cetățean de onoare, meritată si întocmită pe numele său, mi-a încredințat o temă de casă dificilă: anume de a rezuma pe două pagini subiectul de mai sus, ceea ce ştiu despre colaborarea în acest domeniu în Banat, mai precis în Banatul Montan, ceea ce ştiu eu despre ecumenismul din aceasta zonă.

Pe două file? - Aceasta este aproape imposibil. Imposibil, pentru că nici nu ştiu unde să încep. Cu începutul? Sau să intru direct în miezul

Über die Banater Ökumene mit den Augen eines reformierten Pastors in Rente

Pfarrer i.R. Botond Makay

Erwin Josef Țigla, der am 5. April d.J. in festlichem Rahmen das auf seinen Namen ausgestellte Diplom des Ehrenbürgers von Reschitza übernommen hatte, gab mir eine schwierige Hausaufgabe, und zwar ich soll auf zwei Seiten zusammenfassen, was ich über die Banater Ökumene, noch genauer über das Zusammenwirken im Banater Bergland, über die hiesige Ökumene weiß.

Auf zwei Seiten? Aber das ist ja fast unmöglich! Unmöglich auch deshalb, weil ich nicht einmal weiß, womit ich beginnen soll. Mit dem

lucrurilor? Dar unde este începutul? Atunci când József Csaba Pál, actualul arhidiacon romano-catolic a ajuns la Reşiţa (in anul 1987), m-a căutat, s-a prezentat cu salutul creştinesc „Pace de la Domnul Dumnezeu!" atât la mine, cât şi la toţi preoţii de atunci - sau atunci, când la scurt timp am început să ţinem întâlnirile preoţeşti de marţi seara? - Păi, nu ... Acest lucru era şi atunci „doar" o continuare, în anumite privinţe.

Din 1974, când am venit eu la Reşiţa, îmi aduc aminte de două întâlniri importante. Una, când arhiepiscopul ortodox român de Timişoara, IPS mitropolit Nicolae m-a invitat, prin intermediul părintelui Ion Lăpuşte, la o întâlnire si recepţie cu ocazia vizitei sale pastorale canonice. Cu ocazia scurtei sale vizite, de circa zece minute, la casa parohială reformată, popa Ion, aşa cum este numit în oraş, admirând un tablou de Munkácsy expus pe un perete, şi anume o reproducere a tabloului „Ecce Homo", pur şi simplu a „susţinut un adevărat examen" la istoria artelor, parţial în limba română, dar în cea mai mare parte în limba maghiară.

Aproximativ un an mai târziu, bineînţeles după ce ne-am vizitat reciproc cu preotul paroh romano-catolic mons. Paul Lackner, la invitaţia lui Moses Rosen, rabinul-şef al cultului mozaic din România, am participat împreună la sărbătoarea Hanuka, la sinagoga din Reşiţa. Până atunci nici Paul Lackner, nici eu nu mai văzuserăm sinagoga din interior. Şi astăzi aş caracteriza acea

Anfang, oder soll ich direkt in die Mitte eingehen? Doch wo ist der Anfang? Dort, wo und als der heutige Erzdechant József Csaba Pál, nach Reschitza kommend (1987), mich besucht und sich mit der Grußformel „Frieden von Gott, dem Herrn!" vorgestellt und mir, bzw. allen damaligen Pfarrern seine Aufwartung gemacht hat, oder als wir kurz danach unser Pfarrertreffen von Dienstagabend begonnen haben? - Nein... Auch das war in gewisser Hinsicht „nur" eine Fortsetzung.

Nach meiner Ankunft in Reschitza - 1974, kann ich mich an zwei bedeutende Zusammenkünfte erinnern. Die erste Gelegenheit war, als mich der rumänisch-orthodoxe Metropolit und Erzbischof Nicolae von Temeswar über den Pfarrer Ioan Lăpuşte zu einem Empfang und Treffen aus Anlass seiner erzbischöflichen Visitation eingeladen hatte. „Popa Ion", wie er in der Stadt genannt wird, hat damals bei seinem kurzen Aufenthalt im Pfarrhaus der reformierten Kirche (es waren vielleicht knapp zehn Minuten) - indem er sich ein Gemälde von Munkácsy, das an der Wand hing, angesehen hatte, es war eine Reproduktion von Munkácsys „Ecce Homo" - zum Teil in rumänischer, jedoch vielmehr in ungarischer Sprache eine „Prüfung" in Kunstgeschichte „abgelegt".

Vielleicht ein Jahr später - natürlich nachdem ich und Msgr. Paul Lackner einander öfter besuchten, haben wir auf Einladung des Obersten Rabbiners des Landes, Moses Rosen, an einem Hanuka-Fest in der Reschitzaer Synagoge teilgenommen. Weder Msgr. Lackner

sărbătoare Hanuka ca pe un serviciu divin festiv, înălțător, foarte impresionant, chiar dacă am fost surprinşi de programul formației vocal-instrumentale Mini Thora, prin folosirea unor instrumente muzicale care atunci nu ni se păreau acceptabile pentru biserică (ghitara, lăuta, harpa, suflători şi instrumente de percuție). Pastorul evanghelic Heinz Bonfert frecventa pe atunci cu regularitate casa parohială romano-catolică, pentru a participa la serile de muzică. Este drept ca la acele întâlniri nu se cânta muzică bisericească, ci muzica de cameră.

Pe atunci nu se țineau cu regularitate rugăciuni comune sau meditații - cu ocazia întâlnirilor noastre, dar am depăşit ecumenismul duplicitar, fățarnic, cântat de Gyula Illyés, pe când preoții diferitelor confesiuni, participând la ospăț cu peşte, au băut paşnici destul vin, însă duminica, predicând din amvon, dădeau dovada de atitudine duşmănoasa, „ironizându-şi" în mod reciproc până şi sunetul clopotelor lor. (Nu mă pot stăpâni, să nu citez aici „ecumenismul" de acum şaizeci de ani, pe când greco-catolicii îi ironizau pe reformați, imitând demnitatea lentă a dangătului de clopot al acestora: „Păi, tot carne-i, da-i de hoit!"... la care reformații „caracterizau" sunetul slab al clopotelor greco-catolicilor cam aşa: „Mămăligă şi păsulă... mămăligă şi păsulă!"

În domeniul ecumenismului am făcut un mare pas înainte, când după 1990 am început să ținem cu regularitate întâlnirile noastre, intenoch ich selber haben bis dann das Innere der Synagoge gesehn. Auch heute kann ich jenes Hanuka-Fest als einen eindrucksvollen, erhöhenden Festgottesdienst bezeichnen, auch wenn uns das Programm des Mini-Thora-Ensembles (Chor und Orchester) überrascht hat, da für uns der Gebrauch von Musikinstrumenten wie Gitarre, Harfe, Blas- und Schlaginstrumente in der Kirche damals noch unakzeptabel schien. Doch der evangelisch-lutherische Pastor Heinz Bonfert ging bereits damals regelmäßig zu den Katholiken, um zu musizieren. Es ist wahr, es war keine Kirchen- sondern Kammermusik, die sie bei den damaligen Treffen gespielt haben.

Es gab damals noch kein regelmäßiges gemeinsames Beten oder Meditieren bei unseren Zusammenkünften, aber wir sind bereits aus der von Gyula Illyés besungenen doppelzüngigen Ökumene herausgewachsen, als die damaligen Pfarrer verschiedener Konfessionen beim Wels-Schmaus friedlich Wein tranken, jedoch sonntags von der Kanzel gegeneinander feindselig gesinnt waren, ja sogar über ihre Glocken haben sie einander gespottet. (Ich kann nicht widerstehen, mich an jene „Ökumene" zu erinnern, die es vor sechzig Jahren gab, als die griechisch-katholischen Gläubigen die reformierten Gläubigen verspotteten, indem sie die langsame Würde der Glocken der Reformierten nachahmten: „Das ist auch nur Fleisch! ... Auch wenn es Aas ist", worauf die Reformierten über die Glocken der Griechisch-Katholischen spotteten, indem sie ihre Glocken so bezeichneten: „Mămăligă şi păsulă... Mămăligă

grând în ele şi pe soţiile preoţilor şi vizitându-ne pe rând parohiile şi bisericile şi reluând vizitele, rugându-ne în cerc restrâns şi citind câte un pasaj din Sfânta Scriptură în faţa altarului, apoi analizând temeinic cuvântul citit în locuinţele preoţilor: ce mi-a spus mie, ce le-a spus lor pasajul citit din Biblie.

Este bine să ne amintim acele întâlniri de marţi seara, de mai bine de un deceniu, care din „cvartetul" József Csaba Pál, preot romano-catolic, Eugen Jurcă, preot ortodox român, Marian Stefănescu, preot greco-catolic şi Botond Makay, pastor reformat, s-au extins într-atâta, încât la întâlnirile noastre au venit pe lângă caplanii romano-catolici de atunci şi câte o grupă a preoţilor din vecinătate, dar uneori nu le era prea mult şi celor din zone mai îndepărtate ale judeţului să vină.

Rezultatul şi urmările imediate ale acestei practici au fost că participanţii la săptămâna ecumenică mondială, organizată în fiecare an între 18 şi 25 ianuarie, au devenit o adevărată comunitate a Rusaliilor, căci din punct de vedere religios erau acolo preoţi şi credincioşi ortodocşi, pravoslavi, greco-catolici, romano-catolici, evanghelici-luterani, iar în ceea ce priveşte etniile erau preoţi şi membrii ai comunităţilor de români, germani, maghiari, sârbi, croaţi, ucraineni, cehi, slovaci.

Cu excepţia episcopului reformat, toţi episcopii cultelor au fost interesaţi, ce se întâmplă în oraşul nostru în acest domeniu, astfel că episcopii ortodox român, romano-

şi păsulă" (das heißt „Maisbrei und Fisolen... Maisbrei und Fisolen").

Im Bereich der Ökumene machten wir einen großen Schritt vorwärts, als wir nach 1990 unser regelmäßiges Treffen, unter Einbeziehung der Seelsorger und der Frauen der Pfarrern, begonnen und jeden Dienstag der Reihe nach unsere Kirchen besucht und im engeren Kreis gebetet haben. Und nachdem wir je eine Lesung aus der Heiligen Schrift vor dem Hochaltar bzw. vor dem Tische des Herrn gelesen haben, ist später in den Wohnungen der Seelsorger und Pfarrer das gelesene Wort gründlich analysiert worden: was hat mir, was hat ihnen der betreffene Abschnitt der Bibel gesagt?

Ich habe ein gutes Gefühl, wenn ich mich an unsere Treffen von Dienstagabend erinnere, die über ein Jahrzehnt hinaus gedauert und sich von dem „Viergespann", das ursprünglich aus József Csaba Pál - römisch-katholischem Pfarrer, Eugen Jurcă - rumänisch-orthodoxem Pfarrer, Marian Ştefănescu - griechisch-katholischem Pfarrer und Botond Makay - reformiertem Seelsorger zusammengesetzt war, so weit ausgedehnt hat, dass zu unserem Treffen neben den Kaplänen jener Zeit auch eine Gruppe der Pfarrer der benachbarten Orte der Gegend, ja sogar jene aus entfernteren Ortschaften des Kreises gekommen waren.

Die unmittelbaren Ergebnisse und Folgen dieser Praxis waren, dass die Teilnehmer an der jedes Jahr zwischen dem 18. und dem 25. Januar organisierten Weltgebetsoktav zu einer wahren Pfingstgemeinschaft geworden waren, indem aus konfes-

Pastorul Botond Makay

catolic, greco-catolic şi evanghelic-luteran ne-au vizitat bisericile şi au slujit în ele Sfânta Liturghie. Şi este important faptul că în cele mai multe cazuri episcopii invitaţi au slujit în biserica celorlalte culte. Astfel la reformaţi a slujit episcopul greco-catolic de Lugoj, mons. Alexandru Mesian, care ca oaspete a propovăduit cuvântul Sfintei Scripturi în primul an al episcopatului său.

De dragul relatării complete să-mi fie îngăduit să amintesc că în săptămânile noastre de rugăciune ecumenică am avut oaspeţi pe mons. Sebastian Kräuter şi mons. Martin Roos (episcopi romano-catolici), pe Laurenţiu Streza şi Lucian Mic (episcopi ortodocşi români) şi pe dr. Christoph Klein (episcop evanghelic-luteran).

Şi, rămânând încă la săptămâna de rugăciune ecumenică, să-mi fie permis să mai spun că în nicio biserică nu s-au rupt perdelele, nu s-a prăbuşit acoperişul din cauza unor fapte, care şi astăzi încă par a fi incredibile în unele zone. Nici biserica noastră nu trebuie reparată şi renovată din cauză că în ea au răsunat

sionellem Standpunkt da Seelsorger und Gläubigen orthodoxer, pravoslawer, griechisch-katholischer, römisch-katholischer, evangelisch-lutherischer Religion, und aus dem Standpunkt der Volkszugehörigkeit Rumänen, Deutschen, Ungarn, Serben, Kroaten, Ukrainer, Slowaken, Tschechen sowohl als Pfarrer als auch als Gemeinschaftsmitglieder vertreten waren.

Da alle Bischöfe, der reformierte Bischof ausgenommen, daran interessiert waren, was in unserer Stadt in diesem Zusammenhang geschieht, haben der rumänisch-orthodoxe, römisch-katholische, griechisch-katholische und evangelisch-lutherische Bischof unsere Kirchen besucht und Gottesdienste zelebriert. Und von Bedeutung ist die Tatsache, dass in den meisten Fällen die eingeladenen Bischöfe oft in den Kirchen der „anderen“ Religion Gottesdienste mitgefeiert haben. So z.B. war der griechisch-katholische Bischof von Lugosch, Msgr. Alexandru Mesian, Gastverkünder des Wortes Gottes bei den Reformierten.

Nur der Vollständigkeit halber erwähne ich, dass bei unseren Gebetsoktaven die römisch-katholischen Bischöfe Msgr. Sebastian Kräuter und Msgr. Martin Roos, die orthodoxen Bischöfe Laurenţiu Streza und Lucian Mic und der evangelisch-lutherische Bischof D.Dr.Christoph Klein eingeladene Gäste waren.

Noch immer beim Gebetsoktav bleibend, sei auch dies erwähnt, dass in keiner von unseren Kirchen die Vorhänge zerissen wurden oder das Dach wegen der heute noch in manchen Gegenden unglaublich

rugăciuni respectiv Tatăl nostru nu numai în limba maghiară, ci şi în română, germană şi în încă cinci-şase limbi.

Atunci când am predicat în maghiară pentru prima oară în biserica ortodoxă română din zona numită Petru Iacob - translatată în perioada comunistă pe o distanță de 53 metri - şi bineînțeles că predica a fost tradusă şi în limba română, nimeni nu a făcut ochii mari şi nici presa nu a făcut observații răutăcioase. S-a amintit mai mult faptul că biserica a fost arhiplină, ticsită de oameni. A fost considerat firesc faptul că în Banatul Montan împreună cu multilingvismul merge mână în mână şi răbdarea ecumenică, ceea ce aici am trăit şi în viața de zi cu zi.

Nivelul atins de noi se datorează, pe lângă contribuția unor parohi şi a numeroşi preoți şi cantorilor, coriştilor, asociațiilor de femei, pentru că au ajutat mult prin munca şi activitatea lor. Şi poate că mulți dintre aceştia nici nu au văzut oraşe şi locuri precum Graz sau Hartberg, ca să nu mai amintesc de Mariazell sau Roma, unde am ajuns grație acestor colaborări şi unde pot ține pentru a doua oară o prelegere.

Colaborării noastre ecumenice datorăm faptul că dr. Vasile Petrica, József Csaba Pál, Marian Ştefănescu şi Botond Makay au devenit Cetățeni de onoare ai oraşului la propunerea lui Erwin Josef Țigla şi că acum şi Erwin Josef Țigla este deja Cetățean de onoare!

scheinenden Sachen eingestürzt ist. Auch der Grund der erforderlichen Reparaturarbeiten an unserer Kirche liegt nicht darin, dass hier Gebete bzw. das Vaterunser nicht nur in ungarischer sondern auch in rumänischer, deutscher und noch in fünfsechs anderen Fremdsprachen ertönte. Als ich in der Zeit des Kommunismus in der 53 m weiter versetzten Kirche der „Petru-Iacob"-Zone zum ersten Mal Ungarisch gepredigt habe, und die Predigt selbstverständlich auch ins Rumänische übersetzt wurde, sind keinem die Augen ausgefallen und sogar die Presse machte keine bösartigen Bemerkungen. Es wurde mehr über die übervolle Kirche geschrieben. Es wurde als natürlich empfunden, dass im Banater Bergland mit der Mehrsprachigkeit zusammen auch die ökumenische religiöse Geduld mitgeht, was hier auch in Praxis umgesetzt worden ist.

Das von uns erreichte Niveau ist neben einigen Dechanten und vielen Seelsorgern auch den Chormitgliedern, Kantoren, Frauenvereinen zu verdanken, weil sie durch ihre gewissenhafte Arbeit und ihren Beitrag mitgeholfen haben. Und vielleicht haben viele von ihnen Graz oder Hartberg überhaupt nicht gesehen - um von Mariazell oder Rom ganz zu schweigen, wohin wir dank der Zusammenarbeit gelangen konnten. Ich kann da zum zweiten Mal eine Vorlesung bzw. einen Vortrag halten.

Dem ökumenischen Zusammenwirken können wir (d.h. Dr. Va-

Pastorul Botond Makay
împreună cu Erwin Josef Ţigla

În ultimii doi ani au întinerit co-munităţile reşiţene. În comunitatea evanghelic-luterană, în cea reformată şi în una ortodoxă au venit preoţi, respectiv pastori tineri. Trebuie să remarc cu amărăciune că noua generaţie încă nu înţelege ce înseamnă colaborarea ecumenică. Ca şi cum ei ar sabota munca celor mai vârstnici şi a celor din generaţia matură prin absenţa lor.

Să îndrăznim să sperăm ? Sau să luăm la cunoştinţă că s-a încheiat o epocă - una deosebită şi nu oarecare - în istoria cultelor, bisericilor oraşului nostru?!

Permiteţi-mi să fiu extrem de optimist: să sper că peste zece ani să pot vorbi aici despre tinerii de astăzi, că ne-au depăşit pe tărâmul ecumenismului! Contez atunci pe o invitaţie din partea lor! Pentru cea de astăzi mulţumesc din suflet: odată celor care m-au invitat şi lui Dumnezeu, care i-a impulsionat să facă asta!

Reşiţa, 6 aprilie 2008

(Traducere: prof. Georg Colţa)

sile Petrica, József Csaba Pál, Marian Ştefănescu und Botond Makay) verdanken, dass wir auf Vorschlag von Erwin Josef Ţigla Ehrenbürger dieser Stadt geworden sind, diesem Zusammenwirken kann auch Erwin Josef Ţigla verdanken, dass auch er bereits Ehrenbürger von Reschitza ist!

In den letzten zwei Jahren haben sich die Versammlungen sozusagen verjüngert. In die evangelisch-lutherische, reformierte und in eine orthodoxe Gemeinschaft kamen junge Seelsorger. Mit Bitterkeit muss ich feststellen, dass diese neue Generation noch immer nicht versteht, was das ökumenische Zusammenwirken bedeutet. Als würden sie die Arbeit der alten und der im besten Alter stehenden Menschen in diese Richtung durch ihr regelmäßiges Fernbleiben sabotieren.

Nun, sollen wir wagen und hoffen? Oder sollen wir zur Kenntnis nehmen, dass damit in der Kirchengeschichte unserer Stadt eine Epoche - nicht egal welche - abgeschlossen wurde?

Lassen Sie mich äußerst optimistisch sein: ich hoffe, dass ich in zehn Jahren über unsere heutige Jugend sagen kann, dass sie uns auf dem Gebiet der Ökumene übertroffen hat! Ich werde dann mit einer Einladung rechnen! Für die jetzige Einladung danke ich sehr denen, die mich eingeladen haben, und Gott, der sie dazu bewegt hat.

Reschitza, den 6. April 2008

(Übersetzung: Prof. Georg Colţa)

A bánsági ökumenéről egy nyugdíjas református lelkipásztor szemével

lelkipásztor Makay Botond
Resicabánya

Erwin Josef Ţigla - aki ez év április 5-én vette át ünnepélyes keretek között a nevére kiállított és megérdemelt resicabányai díszpolgári oklevelet - nehéz házifeladatot adott számomra: foglaljam össze legfennebb két oldalon azt, amit a bánsági, pontosabban a Bánsági Hegyvidék felekezetközi együttműködéséről, az itteni ökumenéről tudok.

Két oldalban!? - Nos, ez szinte lehetetlen. Lehetetlen, mert azt sem tudom, hogy hol kezdjem. Az elején? Vagy vágjak egyenesen a közepébe. De hol az eleje? Ott, amikor és ahol Pál József Csaba jelenlegi főesperes Resicabányára kerülvén (1987-ban) felkeresett s „Békesség Istentől!" köszöntéssel mutatkozva be tiszteletét tette nálam, illetve minden akkori papnál, avagy amikor hamarosan megkezdtük a kedd esténkénti papi találkozókat? - Nos, nem... Ez már akkor is „csak" folytatás volt bizonyos tekintetben.

Amikor én 1974-ben Resicabányára kerültem két lényeges találkozásra emlékszem. Az egyik, amikor a temesvári ortodox érsek, Nicolae mitropolita Ion Lăpuşte atya révén meghívott egy érseki látogatással kapcsolatos fogadásra és találkozóra. Popa Ion - ahogy a városban nevezik - rövid tíz percnyi, a református parókián való tartózkodás során egy Munkácsy-kép (nevezetesen a falon függő „Ecce Homo" lenyomata) megtekintése során részben románul, de inkább magyarul „vizsgázott" előttem magyar művészettörténetből.

Talán egy esztendővel később - persze, miután már Paul Lachner kanonok-plébánossal már meg-meglátogattuk egymást - Moses Rosen országos főrabbi meghívására részt vettünk a resicabányai hanuka-ünnepen a zsinagógában. Eladdig sem Lackner, sem pedig jómagam nem látott belülről zsinagógát. Ma is úgy jellemezhetem, hogy egy élménydús, felemelő ünnepi istentisztelet volt az a hanuka-ünnep még akkor is, ha meghökkentett bennünket a Mini Thora ének- és zenekar műsora a számunkra akkor még templominak elfogadhatatlannak tűnő zeneszerszámokkal (gitár, lant, hárfa, fúvósok és ütőhangszerek). Viszont Heinz Bonfert evangélikus lelkész akkor már rendszeresen járt a katolikusokhoz zenélni. Igaz, hogy nem egyházi, hanem kamarazenei összejövetelek voltak.

Akkoriban még nem volt rendszeres közös imádkozás, elmélkedés együttlétünk alkalmával, de már túlnőttük az Illyés Gyula által megénekelt kétkulacsos ökumenét, amikor harcsa-torra, vagy ferbli-körre járva békésen elboroztak a különböző felekezet papjai, de vasárnap a szószékekről kölcsönösen egymásra acsarogtak úgy, hogy még a harangjaik is „csúfolódtak"

egymással. (Nem bírom ki, hogy a még hatvan évvel ezelőtti „ökumenét" ne idézzem, amikor a reformátusokkal így csúfolódott a görögkatolikus a harangjaink lassú méltóságát utánozva: „Csak hús az is!... Hús ha dög is", mire a református a kis csengőszerű görögkatolikus harangokat emígy jellemezte: „mămăliga şi păsula... mămăliga şi păsula" / azaz: puliszkácska és fuszulyka... puliszkácska és fuszulyka).

Nagyot léptünk az ökumené terén akkor, amikor megkezdtük 1990 után a rendszeres találkozásokat a lelkipásztorok és a papnék bevonásával sorra járván keddenként újra és újra egymás templomait, ahol zárt körben imádkoztunk egy-egy bibliai ige felolvasása után az oltár illetve az úrasztala előtt, majd a lelkészi lakásokban az olvasott igét alaposan átrágtuk: mit mondott nekem, mit mondott nekik az igeszakasz.

Jó visszaemlékezni arra a több mint évtizednyi keddi együttlétekre, amelyek a Pál József Csaba római katolikus, Jurcă Eugen ortodox, Marian Ştefănescu görögkatolikus és Makay Botond református „négyesfogatból" annyira felbővült, hogy el-eljárt találkozóinkra a mindenkori katolikus káplánok mellett a szomszéd papság egy csoportja is, de néha a távoliabbak sem vonakodtak eljönni a megye területéről.

Ennek a gyakorlatnak az egyenes eredménye és következménye lett az, hogy a minden év január 18 - 25 között megrendezett egyetemes imahét résztvevői valóságos pünkösdi közösséggé vált azáltal, hogy vallásilag ott volt az ortodox, pravoszláv, görögkatolikus, római katolikus, evangélikus, református lelkész és keresztény hívő, nemzetiségileg pedig a román, német, magyar, szerb, horvát, ukrán, szlovák, cseh, anyanyelvű pap és gyülekezeti tag is.

Mivel a református püspököt kivéve mindeniket érdekelte az, ami városunkban történik e téren, ortodox, római katolikus, görögkatolikus, evangélikus püspökök is megfordultak és szolgáltak templomainkban. És a lényeges az, hogy legtöbb esetben a meghívott főpásztorok sokszor a „másik" felekezet templomában szolgáltak. Így a reformátusoknál - püspökségének első esztendejében - Alexandru Mesian lugosi görögkatolikus püspök volt a vendégigehírdető.

Csak a teljesség kedvéért jegyzem meg, hogy imaheteinken püspöki vendégek voltak még Sebastian Kräuter, Martin Roos római katolikus, Nicolae Streza, Lucian Mic ortodox, Christoph Klein szász evangélikus főpásztor.

Még mindíg az imaheteknél maradva, hadd mondjam el azt is, hogy egyik templomnak sem repedt meg a kárpitja, vagy szakadt be a teteje az egyes vidékeken még ma is hihetetlennek tűnő dolgok miatt. A mi templomunkat sem azért kell most javítani, mert abban a magyar nyelven kívül román, német s még öt-hat nyelven hangzott el ima, illetve a Miatyánk. Amikor első ízben a Petru Iacobnak nevezett - a kommunizmus idején 53 méterrel elköltöztetett - templomban magyarul predikáltam s azt persze fordították román

nyelvre is -, senkinek sem akadt föl a szeme, de még a sajtó sem tett rossz-indulatú megjegyzést. Inkább a zsúfolt istenházát említette. Természetesnek vették, hogy a Bánsági Hegyvidéken a többnyelvűséggel együtt jár az az ökumenikus vallási türelem is, amit itt a gyakorlatba is átültettünk.

Azt a szintet, amit elértünk, a néhány esperes és számos lelkipásztor mellett, kórustagoknak, kántoroknak, nőszövetségieknek is köszönhetjük, mert lelkiismeretesen besegítettek munkájukkal, hozzájárulásaikkal. És talán sokan közülük még nem látták Graz-ot vagy Hartberget, hogy ne említsem Mariazellt vagy Rómát, ahová az együttműködésnek köszönhetően jutottunk el. Én ezen a helyen a második alkalommal tarthatok előadást, beszámolót.

Az ökumenikus együttműködésnek köszönhetjük azt (dr. Vasile Petrică, Pál József Csaba, Marian Ştefănascu és Makay Botond), hogy Erwin Josef Ţigla javaslatára a város díszpolgárai lettünk s igen, ennek köszönheti Erwin Josef Ţigla is, hogy immár ő is az!

Az utóbbi két évben megfiatalodtak - úgymond - a resicabányai gyülekezetek. Evangélikus, református és egyik ortodox gyülekezetbe is fiatal lelkész került. Keserű szájízzel írom le, hogy ez az új nemzedék itt és még most nem érti, hogy mi az ökumenikus együttműködés. Mintha szabotálnák az öregek és a javakorabeliek ezirányú munkáját rendszeres távolmaradásaikkal.

Nos, merjünk reménykedni? Vagy vegyük tudomásul, hogy lezárult egy - nem akármilyen - korszak városunk egyháztörténelmében?!

Hadd legyek szemtelenül derűlátó: remélem, hogy tíz év múlva itt és akkor majd úgy szólhatok a mai ifikről, akik felülmúltak bennünket az ökumené terén! Számítok egy akkori meghívásra! A mostanit pedig hálásan köszönöm: a meghívó embereknek és az őket ösztönző Istennek.

Resicabánya, 2008. április 4.

„Am să revin cu mare dragoste la voi, la Reşiţa”

ne-a declarat cunoscuta scriitoare şi traducătoare Nora Iuga

Aţi avut şansa de a vă naşte într-o familie cu atmosferă boemă (mama era balerină şi tata violonist). De mică aţi călătorit prin Europa şi aţi învăţat limba germană. În ce măsură anii copilăriei v-au determinat destinul de mai târziu?

„Ich werde gerne wieder zu euch nach Reschitza kommen”

hat uns die bekannte Schriftstellerin und Übersetzerin Nora Iuga erklärt

Sie haben die Chance gehabt, in einer Familie auf die Welt zu kommen, wo eine bohemische Stimmung herrschte (die Mutter war Baletttänzerin und der Vater war Geiger). Sie kamen schon als Kind durch Europa und haben die deutsche Sprache gelernt.

Vreau să vă spun că nu sunt genul de om care să facă complimente, dar sunt absolut uluită că dumneavoastră, care nu m-ați cunoscut, ştiți atâtea lucruri despre mine. Faptul că am avut şansa ca părinții mei să fie artişti şi extremi de tineri când m-am născut: mama avea 16 ani, iar tata 24, tocmai acesta este un semn de vitalitate, poate de aici moştenesc acest dinamism, această frenezie, pentru că sunt o exaltată permanentă. Sigur că şansa călătoriilor la 5-6 ani în străinătate a fost extraordinară. Eu nu conştientizam că acolo este o altă lume, atât de diferită de lumea noastră din Bucureştiul anilor '37. Oricum m-a introdus în cu totul alt climat, pentru că copilul absoarbe ca un burete, inconştient, dar absoarbe şi îşi creează personalitatea.

Rădăcinile personalității mele, care şochează astăzi în România, acolo au încolțit. Sămânța acolo a fost pusă, când aveam 5-6 ani şi urmam grădinița la Freiburg şi la Remscheid. Acolo am învățat germana, dar după revenirea în Bucureşti nu am avut ocazia să vorbesc nemțeşte.

Abia la 11 ani, când tata, care era violonist, a avut un angajament la Sibiu, a insistat să urmez şcoala mănăstirească de la Ursuline, unde totul se preda în limba germană. O lună de zile a fost o mare dramă în familie: mama plângea într-un colț, eu în altul; eu eram speriată că nu ştiam bine nemțeşte, mama era speriată că voi face o depresie, că mă voi complexa. Tata, care a insistat ca un zbir,

Inwieweit haben die Kindheitsjahre Ihr Schicksal bestimmt?

Ich will Ihnen sagen, dass ich nicht der Mensch bin, der Komplimente macht, aber ich bin ganz erstaunt, dass Sie so vieles über mich wissen, obwohl Sie mich nicht gekannt haben. Die Tatsache, dass ich die Chance gehabt habe, dass meine Eltern Künstler und sehr jung waren als ich geboren wurde: die Mutter hatte 16 Jahre und der Vater 24, ist ein Zeichen von Vitalität, davon erbe ich vielleicht diese Dynamik, diese Frenesie, denn ich bin ständig exaltiert. Die Chance, mit 5-6 Jahren ins Ausland zu reisen, war sicher außergewöhnlich. Ich habe nicht wahrgenommen, dass dort eine ganz verschiede Welt ist im Vergleich mit unserer Bukarester Welt der 37er Jahre. Aber ich wurde in eine andere Atmosphäre eingeführt, weil ein Kind alles Neue wie ein Schwamm aufsaugt, wenn auch unbewusst, und sich so seine Persönlichkeit bildet.

Die Wurzeln meiner Persönlichkeit, die heute in Rumänien schockiert, haben dort gesprossen. Der Samen wurde dort gepflantzt, als ich 5-6 Jahre alt war und in Freiburg und Remscheid in den Kindergarten gegangen bin. Dort habe ich Deutsch gelernt, aber nach der Rückkehr nach Bukarest habe ich nicht mehr die Gelegenheit gehabt, Deutsch zu sprechen.

Erst mit 11 Jahren, als mein Vater, der Geiger war, eine Anstellung in Hermannstadt bekam, hat er darauf bestanden, dass ich die Ursuli-nen-Klosterschule besuche, wo alles in Deutsch unterrichtet wurde. Ein Monat lang war in der Familie ein großes Drama: die Mutter weinte in einer Ecke, ich in der anderen; ich

mi-a făcut cel mai mare bine. Ori de câte ori am fost într-o situație dificilă (trebuie să spun că de vreo trei ori am fost dată afară din serviciu pentru că nu sunt docilă şi supusă), de fiecare dată m-a salvat limba germană.

Cunoscând germana am găsit mai uşor un post în Bucureşti unde, se ştie, limba germană nu e atât de răspândită. Dar limba germană nu a fost numai marele meu salvator, ea a fost şi marele meu succes. Spun asta pentru că la 70 de ani, când am ajuns prima dată la Berlin cu bursă şi am făcut lecturi în limba germană, pentru că am tradus enorm, ceea ce m-a ajutat să-mi mențin cunoştințele de limbă germană, am reuşit să cuceresc publicul german. Nu l-am cucerit numai prin calitatea de scriitor, ci şi prin faptul că le-am vorbit pe limba lor, comunicarea s-a făcut de la om la om, limba fiind cel mai bun mesager de transmitere a emoțiilor între oameni.

La ediția din 2008 a „Zilelor Literaturii Germane la Reşița" v-am ascultat citind câteva poezii, aceleaşi în limba germană şi în limba română. În ce limbă considerați că sună mai bine poeziile Dvs.?

Din păcate în proză nu mă pot pronunța pentru că ea mi-a fost tradusă doar în pagini răzlețe, dar poezia a fost mai bine reprezentată. Cred că în limba română sună mai bine pentru că Wichner m-a ajutat mult să penetrez foarte bine în Germania. El ştie ceea ce cere cititorul german, cunoaşte mecanismul de gândire şi sensibilitate al germanului şi a fost mai

war erschrocken, weil ich nicht gut Deutsch konnte und die Mutter hatte Angst vor einer Depression, die ich erleiden konnte, sie fürchtete, dass ich vielleicht an Komplexen leiden werde. Der Vater, der sehr streng darauf bestanden hat, der hat für mich dadurch das Beste getan. Jedesmal wenn ich in einer schwierigen Situation war (ich muss gestehen, dass mir dreimal gekündigt wurde, weil ich nicht willig und untertänig bin), hat mich die deutsche Sprache gerettet.

Weil ich Deutsch konnte, habe ich leichter eine Stelle in Bukarest gefunden, wo die deutsche Sprache nicht so sehr verbreitet ist. Die deutsche Sprache war aber nicht nur mein großer Retter, sie war auch mein großer Erfolg. Ich sage dies, denn mit 70 Jahren, als ich für das erste Mal in Berlin mit einem Stipendium gewesen bin und da Lesungen in deutscher Sprache hielt, weil ich bis dann sehr viel übersetzt hatte, wodurch ich meine Deutschkenntnisse aufrechterhielt, ist es mir gelungen, das deutsche Publikum zu erobern. Ich habe es nicht nur als Schriftstellerin erobert sonder auch dadurch, dass ich dessen Sprache gesprochen habe, die Kommunikation fand direkt statt. Die Sprache ist der beste Bote, der die Emotionen zwischen den Menschen vermittelt.

Ich habe bei den „Deutschen Literaturtage in Reschitza" zugehört, wie Sie einige Gedichte, dieselben, in der deutschen und in der rumänischen Sprache gelesen haben. Was meinen Sie, in welcher Sprache klingen Ihre Gedichte besser?

Was die Prosa anbelangt, kann ich mich leider nicht äußern, denn sie wurde mir nur in einzelnen Fällen übersetzt, aber die Gedichte sind besser

Nora Iuga

riguros. M-a aplatizat un pic, nu mi-a dat voie să fiu atât de exaltată în poeziile în limba germană cum sunt în română. Mi-a estompat nebunia care în limba română este infinit mai puternică. A făcut asta pentru că nemții probabil sunt puțin speriați dacă sar peste cal, ori mie îmi place să sar peste cal. Cred că mi-a făcut un serviciu, dar mie îmi place mai mult cum sună versurile mele în limba română. Mă regăsesc mai mult în limba română.

Fiind pentru prima dată la Reşița, e firesc să vă solicit câteva impresii despre oamenii pe care i-ați întâlnit aici, despre manifestarea la care ați luat parte.

În primul rând vreau să-i mulțumesc lui Erwin Josef Țigla pentru invitație şi domnului Joachim Wittstock, pentru că el este cel care m-a recomandat domnului Țigla. Eu am suferit, pentru că la întâlnirile cu germanii la Bucureşti, sau în alte părți, conduse de domnul Guțu, acesta nu şi-a amintit că eu am tradus atâta literatură germană în limba română şi atâția autori români în germană şi repräsentiert. Ich glaube, dass diese besser in der rumänischen Sprache klingen, denn Wichner hat mir sehr viel geholfen, in Deutschland gut einzudringen. Er weiß, was der deutsche Leser verlangt, er kennt die Denkweise und die Sensibilität des Deutschen, er war strenger gewesen. Er hat mich ein wenig modelliert, er hat mir nicht erlaubt, so exaltiert zu sein in meinen Gedichten, die in deutscher Sprache geschrieben wurden, so wie ich es in der rumänischen Sprache bin. Er hat meinen Wahn gedämpft, der in der rumänischen Sprache viel stärker ist. Er hat dies getan, denn die Deutschen sind vielleicht ein weing geschreckt, wenn ich übertreibe, aber mir macht das Übertreiben Vergnügen. Ich glaube, dass er mir dadurch geholfen hat, aber es gefällt mir sehr, wie meine Verse in der rumänischen Sprache klingen. Ich wiederfinde mich mehr in der rumänischen Sprache.

Da Sie sich zum ersten Mal in Reschitza aufhalten, finde ich es normal, dass Sie mir einige Eindrücke über die Menschen, denen Sie da begegnet sind und über die Veranstaltung, an der Sie teilgenommen haben, mitteilen.

Ich möchte mich in erster Reihe bei Erwin Josef Țigla für die Einladung bedanken und bei Joachim Wittstock, denn er hat mich dem Herrn Țigla empfohlen. Ich habe gelitten, weil Herr Guțu, bei den Begegnungen mit den Deutschen in Bukarest, oder aderswo, die er leitete, sich nicht daran erinnert hat, dass ich so viel deutsche Literatur ins Rumänische und so viele Werke der rumänischen Schriftsteller ins Deutsche übersetzt habe und er weiß vielleicht nicht, dass mir in Deutschland ein großer akademischer Preis verliehen wurde.

probabil nu ştie că Germania mi-a acordat un mare premiu academic.

Mi se pare inexplicabil de ce nu am meritat să fiu invitată la aceste întâlniri, mai ales că au fost invitaţi unii care nu au nimic cu literatura germană şi nici n-au făcut germanistica la Universitate.

Asta mă face să mă simt extraordinar de recunoscătoare şi fericită că am fost invitată la Reşiţa, unde am întâlnit numai prieteni cu care parcă ne cunoaştem de mulţi ani. Mă simt exact ca într-o familie şi am să revin, atâta timp cât mă ţin picioarele, cu mare dragoste la voi la Reşiţa.

A consemnat **Titus Crişciu**

Aprilie 2008

Es scheint mir unerklärlich, warum ich nicht zu diesen Begegnungen eingeladen wurde, denn es waren einige eingeladen, die nichts mit der deutschen Literatur zu tun hatten und auch nicht Germanistik an der Universität studiert haben.

Deswegen fühle ich mich sehr dankbar und glücklich, dass ich nach Reschitza eingeladen wurde, wo ich nur Freunden begegnet bin, als ob wir uns schon seit Jahren kennen würden. Ich fühle mich wie in einer Familie und ich werde gerne wieder nach Reschitza kommen, solange mich die Füße tragen.

Aufgezeichnet von **Titus Crişciu**

April 2008

(Übersetzung ins Deutsch: Prof. Alexandra Damşea)

Duhul Sfânt, sufletul Bisericii la Sidney

Experienţe de neuitat trăite în Australia cu prilejul Zilei Mondiale a Tineretului, 2008

Alexander Erwin Ţigla
Reşiţa

„Când va veni Duhul Sfânt asupra voastră, voi veţi primi o putere şi îmi veţi fi martori." (Fap 1,8) Sub acest moto au avut loc în perioada 10 - 20 iulie 2008 „Zilele Mondiale ale Tineretului" (ZMT), pentru a XXIII-a oară, de data aceasta în Australia.

La o distanţă de aproape 20.000 km faţă de ţara noastră, parcurşi în 18 ore efective de zbor, cu o escală de aproape 12 ore în Singapore, aproape 50 de tineri din România s-au întâlnit în Melbourne, pentru

Der Heilige Geist, die Seele der Kirche in Sydney

Einmalige Erfahrungen in Australien, anlässlich des Weltjugendtags 2008 erlebt

Alexander Erwin Ţigla
Reschitza

„Ihr werdet die Kraft des Heiligen Geistes empfangen, der auf euch herabkommen wird; und ihr werdet meine Zeugen sein." (Apg 1,8). Unter diesem Motto fand in der Zeitspanne 10. - 20. Juli 2008 der XXIII. Weltjugendtag (WJT) in Sydney statt. Bei einer Entfernung von fast 20.000 km von der Heimatstadt Reschitza, nach einem Flug von 18 Stunden, mit einer Zwischenladung von 12 Stunden in Singapur, trafen sich 50 Jungendliche aus Rumänien in Melbourne mit den Jugendlichen aus der ganzen Welt,

a sărbători, împreună cu tinerii de pe tot globul pământesc, zilele premergătoare ZMT (10 - 13 iulie), numite şi zilele de pregătire în dieceze.

Cei 50 de români, atât romano- cât şi greco-catolici au reprezentat Arhidiecezele şi Diecezele de Iaşi, Alba Iulia, Cluj, Oradea, Bucureşti şi Timişoara. Printre aceştia am avut şi eu ocazia să pot participa şi să reprezint comunitatea din Reşița în Australia, după experiența trăită acum trei ani la Köln, în Germania, cu prilejul celei de a XXII-a ediții. De data aceasta am dorit să retrăiesc pe pământul Australiei acea atmosferă mirifică de pe pământ german. Bunul Dumnezeu m-a binecuvântat cu această vizită pe continentul austrialian, marea țară a sudului, cum i se mai spune!

Sosiți la Melbourne, al doilea oraş ca mărime din Australia, am dat de aşa numita iarnă australiană (în această perioadă în emisfera sudică este iarnă!), undeva în jurul a 10°C; pentru noi a fost un şoc destul de mare, deorece am plecat cu 2 zile în urmă din România de la 30°C şi am ajuns la mai puțin de 10°C.

În sfârşit, în gară ne-am întâlnit tot grupul din România, deoarece am zburat pe patru căi diferite din Europa spre Australia. Împreună am mers apoi spre Parohia „Sfântul Benedict" din Burwood, un cartier din Melbourne, unde ne aşteptau gazdele noastre pentru următoarele zile. O comunitate caldă şi primitoare, gata să ne primească în casele lor: aşa au fost cei din „Sfântul Benedict"; fiecare am fost repartizat la câte o familie. Eu am avut

um die Vortage des Weltjugendtages zu feiern (10. - 13. Juli), genannt auch noch *Tage der Begegnungen in den Diözesen*.

Die 50 rumänischen Jugendlichen, sowohl römisch-katholische als auch griechisch-katholische, vertraten unsere Erzbistümer und Bistümer aus Jassy, Alba-Iulia / Karlsburg, Klausenburg, Großwardein, Bukarest und Temeswar. Unter diesen Jugendlichen hatte auch ich die Gelegenheit, bei diesem WJT mitzumachen und meine Heimatgemeinde in Australien zu vertreten. Nach den Erlebnissen, die ich vor 3 Jahren in Köln (Deutschland) hatte, als ich an der XXII. Auflage des WJT teilnahm, wollte ich wieder Mal diese Atmosphäre miterleben, diesmal aber auf australischem Boden. Der liebe Gott gab mir die Gnade, diese Reise auf dem australischen Kontinent, auch das große Land des Südens genannt, zu erleben!

In Melbourne, die zweitgrößte Stadt Australiens, angekommen, überraschte uns der so genannte australische Winter (in dieser Zeitspanne ist auf der Südhalbweltkugel Winter, um 10°C!); für uns war es eine recht große Überraschung, weil wir vor 2 Tagen aus Rumänien bei 30°C abflogen und bei weniger als 10°C gelandet sind, sicher mit Zwischenlandung im heißen Singapur.

Endlich trafen wir uns im Bahnhof in Melbourne, die gesamte rumänische Gruppe, die wir auf 4 verschiedenen Luftwegen aus Europa nach Australien geflogen sind. Gemeinsam sind wir danach in die Pfarre „Heiliger Benedikt" aus Burwood gefahren, ein Wohnviertel Melbournes, wo uns die Familien, die uns

ocazia să stau la 3 studenți tineri australieni, împreună cu un participant din Marghita, jud. Bihor.

Ajunşi la noua noastră casă, după o scurtă întrevedere cu gazdele noastre, am plecat spre centrul oraşului, pentru a simți atmosfera şi pulsul viu creat de cei 50.000 de tineri sosiți în Melbourne în cadrul zilelor de pregătire în dieceze. Uşor de spus: din cartierul nostru până în centrul capitalei regiunii australiene Victoria erau nu mai puțin de 62 de stații de tramvai. Seara ne-am întâlnit din nou la Biserica „Sfântul Benedict" pentru o scurtă catehează şi pentru a schimba primele impresii despre Australia.

Vineri, în 11 iulie, după Sfânta Liturghie de dimineață am mers cu toții spre „Wattle Park", un parc central din Melbourne, pentru a planta pomi şi arbuşti; în 2 ore s-au plantat de către cei prezenți 200 de pomi şi arbuşti. Apoi am vizitat „Eureka Skydeck", unul dintre cele mai mari blocuri de locuit din lume, iar după aceea acvariul din Melbourne, unde am putut vedea unele specii foarte rare de rechini.

La ora 16,30 s-au deschis uşile „Telstra Dom"-ului (un stadion de 55.000 de locuri) pentrui Sfânta Liturghie de primire a pelerinilor în Melbourne. A fost primul contact adevărat cu amploarea manifestării: aici s-au adunat în jur de 30.000 de tineri de pe tot globul pământesc, intr-o atmosferă de pace, bucurie şi de credință trăită. Au fost prezenți şi au concelebrat Sfânta Liturghie 600 preoți, 12 episcopi şi doi cardinali.

unterbrachten, erwarteten. Eine recht warme und gastfreundliche Gemeinde erwartete uns hier. Jeder von uns wurde in einer Familie untergebracht. Ich hatte die Gelegenheit, bei drei australischen Studenten zu wohnen, zusammen mit einem weiteren Pilger aus Marghita / Kreis Bihar.

Angekommen in unserer neuen Familie, nach einem kurzen Gespräch mit den Gastgebern, gingen wir ins Zentrum der Stadt, um die lebendige Atmosphäre zu spüren, die die 50.000 Jugendlichen machten, die im Rahmen der *Tage der Begegnungen in den Diözesen* nach Melbourne aus der ganzen Welt gekommen sind. Von unserer Familie bis ins Zentrum der Landeshauptstadt der Region Victoria waren es nicht mehr und nicht weniger als 62 Straßenbahnhaltestellen! Am Abend kamen wir wieder alle in der Pfarre „Heiliger Benedikt" für eine kurze Katechese und um die ersten Eindrücke über Australien auszutauschen zusammen.

Am Freitag, dem 11. Juli, nach der Heiligen Messe am Morgen, gingen wir alle in den „Watte Park", um Bäume und Sträucher zu pflanzen. In 2 Stunden wurden von den Anwesenden um die 200 Bäume und Sträucher gepflanzt.

Danach besuchten wir „Eureka Skydeck", einen der größten Wohnblocks der Welt, und gleich danach das Aquarium Melbournes, wo wir einige seltene Arten von Haien sehen konnten.

Um 16,30 Uhr wurden die Türen des „Telstra Doms" (ein Stadion mit 55.000 Plätzen) für die *Willkommensmesse der Pilger* in Melbourne, geöffnet. Es war der erste richtige Kontakt mit der Masse der Veranstaltung:

Sâmbătă, 12 iulie, dat fiind faptul că o zi înainte s-a comemorat Sfântul Benedict şi hramul Bisericii din parohia gazdă, a avut loc o Sfântă Litughie specială închinată Sfântului Părinte şi nouă, pelerinilor din toată lumea, pentru a primi cu inima deschisă mesajul său.

După Sfânta Liturghie a urmat o mică agapă, după care am vizitat grădina zoologică pentru a vedea renumitele animale tradiționale ale Australiei: cangurii şi urşii Koala.

Duminică, 13 iulie, după Sfânta Liturghie, am mers pe plaja Oceanului Indian, pe faleza acestuia şi am vizitat esplanada. Spre seară am fost în „Luna Park", parcul de distracție al Melbourne-ului. Seara am invitat noi gazdele noastre la o seară românească cu cântece, dansuri şi mâncare, tradiționale de pe la noi.

Luni, 14 iulie, a fost ziua despărțirii de familiile noastre „adoptive" pentru parte dintre noi, cei care am plecat cu autobuzul spre Sidney. Este de precizat că între Melbourne şi Sidney sunt aproape 1.000 de km.

După o călătorie lungă am ajuns la Sidney, destinația noastră principală, locul de desfăşurare a ZMT. Aici am fost aşteptați de părintele Michael Anghel în Parohia „Our Lady of the Assumption" („Înălțarea Maicii Domnului"), casa noastră din Homebush, Sidney. O parte dintre noi a stat din nou la familii, iar o altă parte, printre care şi eu, în casa parohială.

Marți, 15 iunie, seara, a avut loc Liturghia de deschidere şi de prihier sind um die 30.000 junge Pilger aus der ganzen Welt in einer Friedens-, Freude- und Glaubensatmosphäre zusammengekommen. Es waren 600 Priester, 12 Bischöfe und 2 Kardinäle, die die Heilige Messe feierten.

Am Samstag, dem 12. Juli, wurde das Kirchweihfest der Gemeinde „Heiliger Benedikt" gefeiert (am 11. Juli feiert die katholische Kirche den Tag des Heiligen Benedikt). Es wurde eine feierliche Heilige Messe abgehalten, dem Heiligen Vater Benedikt XVI. und uns, Pilgern aus der ganzen Welt, gewidmet.

Nach der Heiligen Messe folgte ein kleines gemeinsames Essen, und danach besuchten wir den Tiergarten, um die berühmten australischen Tiere näher zu sehen (Känguru, Koalabär usw.).

Am Sonntag, dem 13. Juli, nach der Heiligen Messe, gingen wir zum Strand des Indischen Ozeans. Am Nachmittag waren wir im Lunapark, Melbournes Vergnügungspark.

Am Abend haben wir unsere Gastgeber zu einem rumänischen Abend eingeladen: mit rumänischen Tänzen, Liedern und kulinarischen Köstlichkeiten.

Der Montag, der 14. Juli, war der Tag in dem wir von unseren Gastfamilien Abschied nehmen mussten; nur für einige von uns, die mit dem Bus nach Sydney fuhren. Man muss erwähnen, dass zwischen Melbourne und Sydney fast 1.000 km sind.

Nach einer langen, zweitätigen Reise erreichten wir endlich unser Hauptziel: Sydney, die Stadt, wo eigentlich der WJT stattfand. Hier wurden wir von Pfarrer Michael Anghel und seiner Pfarre „Maria Himmelfahrt" in Sydney - Homebush er-

mire a pelerinilor in Sidney, în portul Barangaroo. Sfânta Liturghie a fost celebrată de cardinalul de Australia, George Pell; în cadrul Sfintei Liturghii s-a făcut referire la un scurt istoric al Zilelor mondiale precedente şi au fost aduse crucea ZMT şi icoana Maicii Domnului, simbolurile ZMT. La această Sfântă Liturghie au participat in jur a 150.000 de tineri din aproape 170 de ţări. Au concelebrat 26 de cardinali, 400 de episcopi şi 4.000 de preoţi.

Miercuri, 16 iulie, dimineaţa de la ora 9, am participat la ora de cateheză la Biserica din Homebush, Sidney, es fiind susţinută de PS Virgil Bercea, episcop greco-catolic de Oradea, responsabil cu pastoraţia tineretului în cadrul Conferinţei Episcopale din România. În centrul catehezei acesteia, dar şi al celor din zilele următoare a stat Duhul Sfânt. S-au purtat discuţii şi despre istoria Bisericii catolice de ambele rituri în timpul comunismului. În timpul catehezei s-au interpretat cântece religioase. Totodată a fost posibilă şi spovedania.

În 300 de locaţii din Sidney s-au ţinut simultan cateheze pe aceeaşi temă: Sfântul Duh.

După masa de prânz am vizitat oraşul şi celebra operă din Sidney.

Trecând prin oraş am putut observa cum tinerii din diferite ţări dansează, cântă şi se roagă împreună: o atmosferă de unitate totală, cu adevărat incandescentă. Seara am participat la diferite festivaluri şi concerte în centrul oraşului.

wartet. Einige von uns wurden wieder bei Familien einquartiert, andere, unter denen auch ich, im Pfarrhaus.

Am Dienstag, dem 15. Juli, am Abend, fand die Eröffnungs- und Willkommenmesse für die Pilger in Sydney am Ort genannt „Barangaroo“ statt. Die Heilige Messe wurden von Sydneys Erzbischof George Kardinal Pell zelebriert. An der Heiligen Messe nahmen etwa 150.000 Pilger aus etwa 170 Ländern teil. Es zelebrierten 26 Kardinäle, 400 Bischöfe und 4.000 Priester.

Am Mittwoch, dem 16. Juli, in der Früh, um 9 Uhr, nahmen wir an einer Katechese in der Pfarre Homebush, in Sydney, teil. Sie wurde von Bischof Virgil Bercea, griechisch-katholischer Bischof von Großwardein / Oradea, Verantwortlicher für die Jugendpastoral innerhalb der Rumänischen Bischofskonferenz, gehalten.

Im Mittelpunkt dieser, aber auch der folgenden Katechesen der nächsten Tage, stand der Heilige Geist. Es wurden Gespräche auch über die Geschichte der Kirche, sowohl der römisch-katholischen, als auch der griechisch-katholischen in der Zeit des Kommunismus, geführt.

In der Katechese wurden auch kirchliche Lieder gesungen; es gab ebenfalls Beichtmöglichkeit.

An 300 Punkten in Sydney wurden gleichzeitig Katechesen mit dem gleichen Thema gehalten: der Heilige Geist.

Nach dem Mittagessen besuchten wir die Millionenstadt und ihre berühmte Oper. Als wir durch die Stadt gingen, konnte ich bemerken, wie Jugendliche aus verschiedenen Ländern tanzten, sangen und gemeinsam beteten, eine Atmosphäre der Einheit in Vielfalt.

Joi, 17 iulie, dimineața, după o altă catehеză ținută de PS Virgil Bercea despre Duhul Sfânt, sufletul bisericii, ne-am îndreptat cu toții spre Barangaroo, unde după-masa urma să sosească pe vasul „Sydney 2000" Sfântul Părinte Papa Benedict al XVII-lea, această primă întâlnire fiind intitulată Sărbătoarea de primire, cu o participare de 500.000 de pelerini şi localnici. Sfântul Părinte a sosit cu vaporul, iar în Barangaroo a coborât pe țărm, salutând participanții. Aici a ținut o scurtă predică despre însemnătatea ZMT. Eu personal am stat de data aceasta mai aproape de scena de unde a vorbit celor prezenți Sfântul Părinte Papa Benedict al XVI-lea.

Vineri, 18 iulie, dimineața, a avut loc deja obişnuita catehеză, din păcate ultima de la Sidney, iar apoi am pornit cu vaporul din satul olimpic spre centrul oraşului, în vederea participării la Drumul Crucii (jucat de 80 de tineri în mod real!), iar apoi am vizitat „Manly Beach", o plajă celebră pentru surfing.

Sâmbătă, 19 iulie, după Sfânta Liturghie de dimineață, „înarmați" cu saci de dormit şi cu haine groase, am plecat spre „Royal Randwick Racecourse", marele hipodrom din Sidney, unde urma să se desfăşoare Vigilia de seară şi Sfânta Liturghie finală de duminică.

Am mers prin Sidney un drum al pelerinului de circa 10 km, printre altele şi peste renumitul pod din Sidney, închis de data aceasta pentru circulația autovehiculelor.

Am Abend gingen wir zu den verschiedenen Festivals und Konzerten, die den Pilgern gewidmet waren.

Am Donnerstag, dem 17. Juli, am Vormittag, nach der von Bischof Bercea über den Heiligen Geist, die Seele der Kirche, gehaltenen Katechese, gingen wir auf den „Barangaroo"-Platz, wo am Nachmittag der Heilige Vater Benedikt XVI. mit dem Schiff „Sydney 2000" offiziell ankam.

Diese erste Begegnung mit dem Papst wurde die *Willkommensfeier* genannt, mit einer Teilnahme von 50.000 Pilgern. Der Heilige Vater kam von dem Schiff im Hafen von Sydney auf festen Boden und begrüßte die versammelte Menge. Hier hielt er eine kurze Predigt über den WJT und seine Geschichte. Ich persönlich durfte diesmal näher zu der Bühne sein, von wo aus der Papst zur Menge sprach.

Am Freitag, dem 18. Juli, früh am Morgen, wurde die tägliche, aber auch letzte Katechese in Sydney gehalten; danach sind wir mit dem Schiff aus dem Olympischen Dorf ins Zentrum gefahren, um am Nachmittag am *Kreuzweg* mitzumachen (mit jungen Schauspielern aufgeführt). Am Abend besuchten wir „Manly Beach", einen für die Surfwellen berühmten Strand.

Am Samstag, dem 19. Juli, nach der Morgenmesse, mit den Schlafsäcken und mit dicken Kleidern bewaffnet, zogen wir los auf dem Weg nach „Royal Randwick Racecourse", dem großen Hippodrom von Sydney, wo am Abend die *Vigil* und am Sonntagmorgen die *WJT-Festmesse* stattfand.

Wir gingen Richtung Hippodrom durch Sydney den 10 km langen Pilgerweg, unter anderen auch über die berühmten „Harbour"-Brücke.

Auf der Pferdepiste um 16 Uhr angekommen, sah ich die riesige

Ajunşi pe hipodrom pe la ora 16, am văzut aceea mare de oameni, în jur de 235.000 de pelerini, gata să îl întâmpine pe Sfântul Părinte. Am căutat parcelele rezervate nouă, am despachetat şi am aşteptat sosirea Sfântului Părinte.

La ora 19 a început priveghe-rea de rugăciune cu papa, vigilia de seară; au urmat punerea în comun a unor experienţe trăite de tineri in aceste zile precum şi o adoraţie. Noaptea au urmat o serie de concerte dedicate ZMT.

Duminică, 20 iulie, dimineaţa la ora 7, a vut loc rugăciunea de dimineaţă, după care l-am aşteptat cu toţii pe Sfântul Părinte care a celebrat începând cu ora 10 (ora 3 ora României) Sfânta Liturghie de încheiere a ZMT. 24 de tineri au primit Sfântul Mir de la însuşi Sfântul Părinte. Papa Benedict al XVI-lea ne-a încurajat în predica sa să mergem mai departe, să-I spunem DA lui Isus Cristos în viaţa noastră de zi cu zi!

În partea finală a Sfintei Liturghii s-a anunţat oficial că următoarea ZMT se va desfăşura la Madrid, în Spania, peste trei ani, în 2011.

La această Sfântă Liturghie au slujit alături de Sfântul Părinte 700 de cardinali şi episcopi, 2.000 de preoţi. Participanţi au fost în număr de 350.000, pelerini şi autohtoni.

Înainte de a mă întoarce în România, datorită problemelor de rezervare de zbor, am petrecut câteva zile de neuitat în Singapore şi Malaiezia. Şi, în sfârşit, din nou ACASĂ,

Menschenmenge: um 235.000 Pilger, bereit, den Heiligen Vater zu empfangen. Wir suchten unsere angewiesenen Plätze, packten unsere Schlafsäcke aus und warteten auf den Papst.

Um 19 Uhr begann die Abendvigil mit dem Heiligen Vater Benedikt XVI.; es folgten Vortragungen einiger Erfahrungen der Jugendlichen, die sie entlang der Woche gesammelt haben, und eine Anbetung des Allerheiligsten.

In der Nacht folgten einige Konzerte, dem WJT gewidmet.

Am Sonntag, dem 20. Juli, um 7 Uhr am Morgen, fand das Morgengebet statt und danach, zusammen mit dem Heiligen Vater Papst Benedikt XVI., welcher um 10 Uhr (3 Uhr rumänische Zeit), den Hippodrom erreichte, feierten wir alle die WJT-Festmesse, auch als Schlussmesse der WJT bekannt. Im Rahmen der Messe bekamen 24 Jugendliche das Heilige Sakrament der Firmung vom Heiligen Vater persönlich.

Papst Benedikt ermutigte uns in seiner Predigt, den Weg Gottes zu folgen und Jesus in unser alltägliches Leben hinein zu lassen.

Am Ende der Festmesse wurde offiziell bekannt gegeben, dass der nächste WJT 2011 in Madrid, in der Hauptstadt Spaniens, stattfinden wird.

Bei dieser Festmesse konzelebrierten der Papst, 700 Kardinäle und Bi-schöfe und 2.000 Priester. Teilnehmer waren rund 350.000 Pilger.

Dadurch, dass es einige Probleme mit der Buchung der Flugkarten beim Rückflug gab, verbrachte ich anschließend einige wunderschöne Tage mit mehreren Teilnehmern aus unserem Lande in Singapur und Malaysia.

Diese dreiwöchige Pilgerschaft durch Europa (Reschitza - Te-

după trei săptămâni de pelerinaj prin Australia şi Asia!

A fost pentru mine o experienţă unică, de neuitat şi sper ca Bunul Dumnezeu să mă ajute să pot participa şi in 2011 la Madrid, la ZMT. Ar fi pentru a treia oară pentru mine!

În final doresc să le mulţumesc tuturor celor care mi-au facilitat această participare şi care au avut încredere în mine ca să fiu prezent la Ziua mondială a tineretului din Sidney!

meswar - Rom), Asien (Singapur - Kuala Lumpur) und Australien (Melbourne - Sydney) war für mich ein einzigartiges und unvergessliches Erlebnis! Der Heilige Geist möge mich segnen und beschützen, damit ich auch am WJT in Madrid, 2011, teilnehmen kann.

Zum Schluss möchte ich allen danken, die mich in dieser Reise unterstützt haben und denen, die in mich Vertrauen hatten, dass ich sie beim WJT 2008 in Sydney vertrete.

***„împreună, miteinander, együttesen"**, nr. 26 - septembrie 2008*
Apariţie editată de Forumul Democratic al Germanilor din judeţul Caraş-Severin.
Realizat cu sprijinul financiar al Departamentului pentru Relaţii Interetnice. Exemplar gratuit.
***Redactor:** Erwin Josef Ţigla; **Lectorat:** ec. Waldemar König*
***Adresa redacţiei:** Biblioteca Germană „Alexander Tietz" B-dul Revoluţiei din Decembrie nr. 22 / RO - 320086 Reşiţa*
***Tel. + Fax:** 0255 / 22 00 81; E-mail: contact@erwinjoseftigla.ro*
***Foto coperta faţă:** Biblioteca Germană „Alexander Tietz" Reşiţa;*
***Foto coperta spate:** Mânăstirea ortodoxă sârbă din Baziaş.*
Răspunderea pentru articolele semnate în publicaţie le revine autorilor.